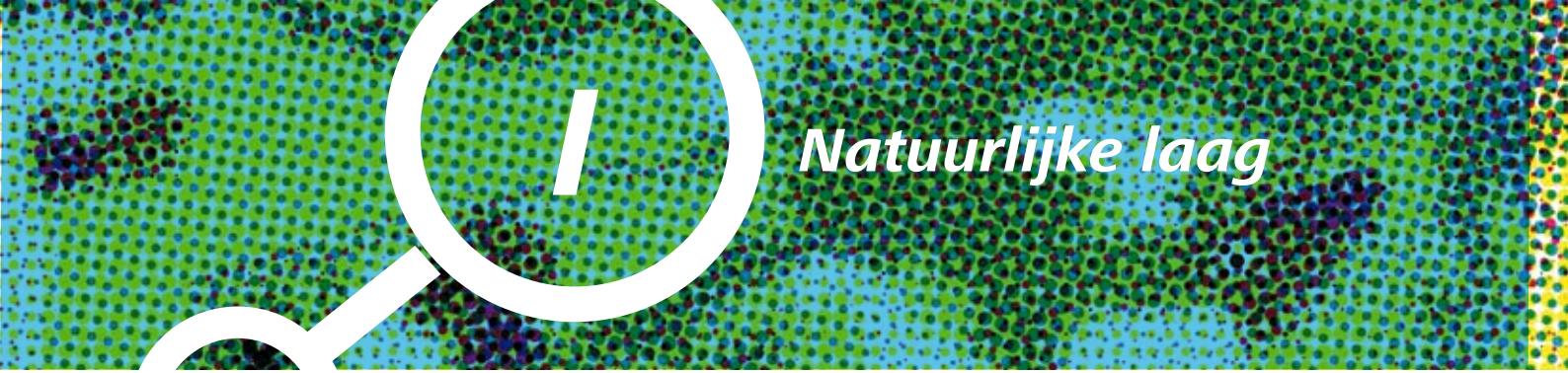
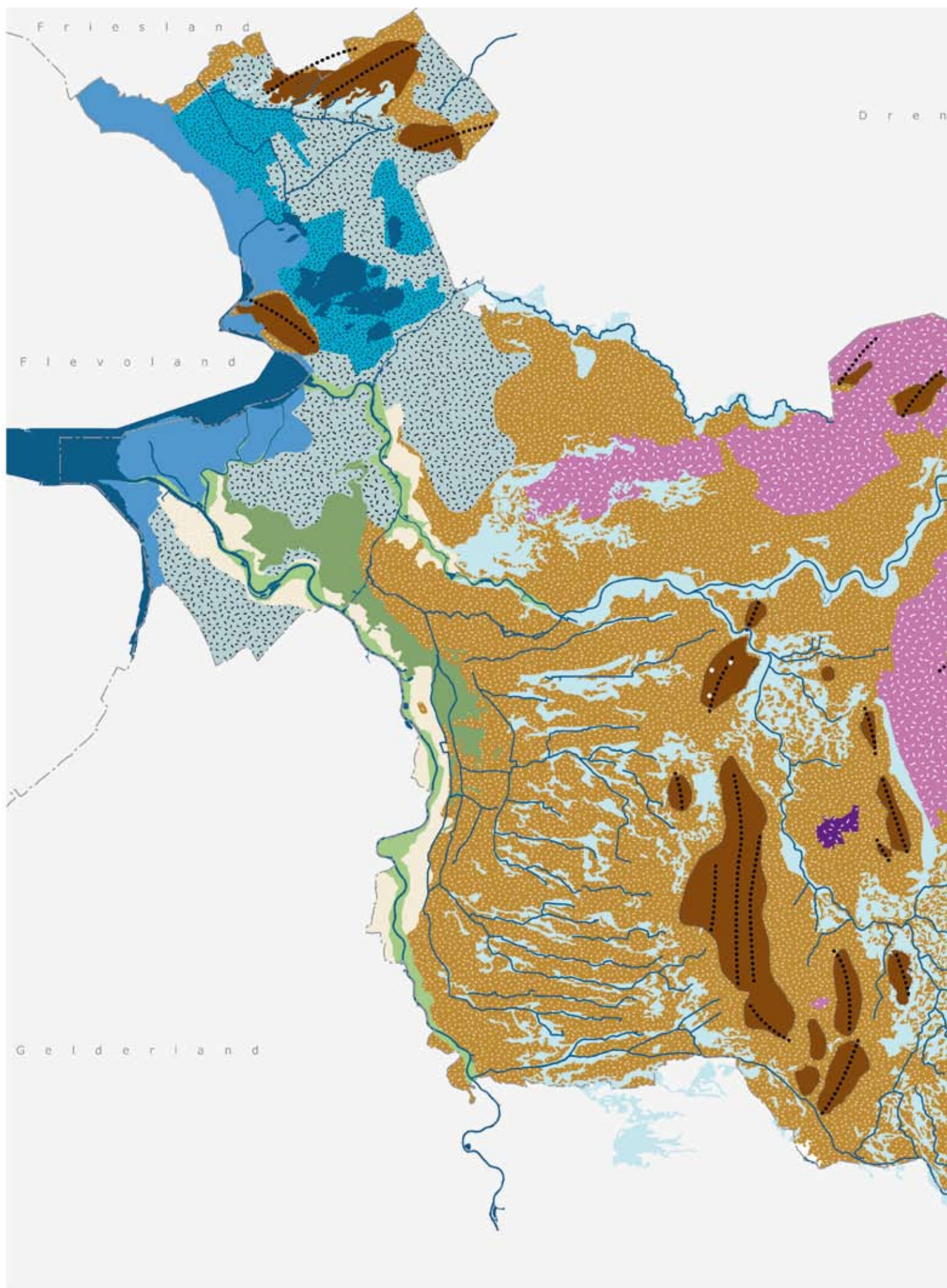
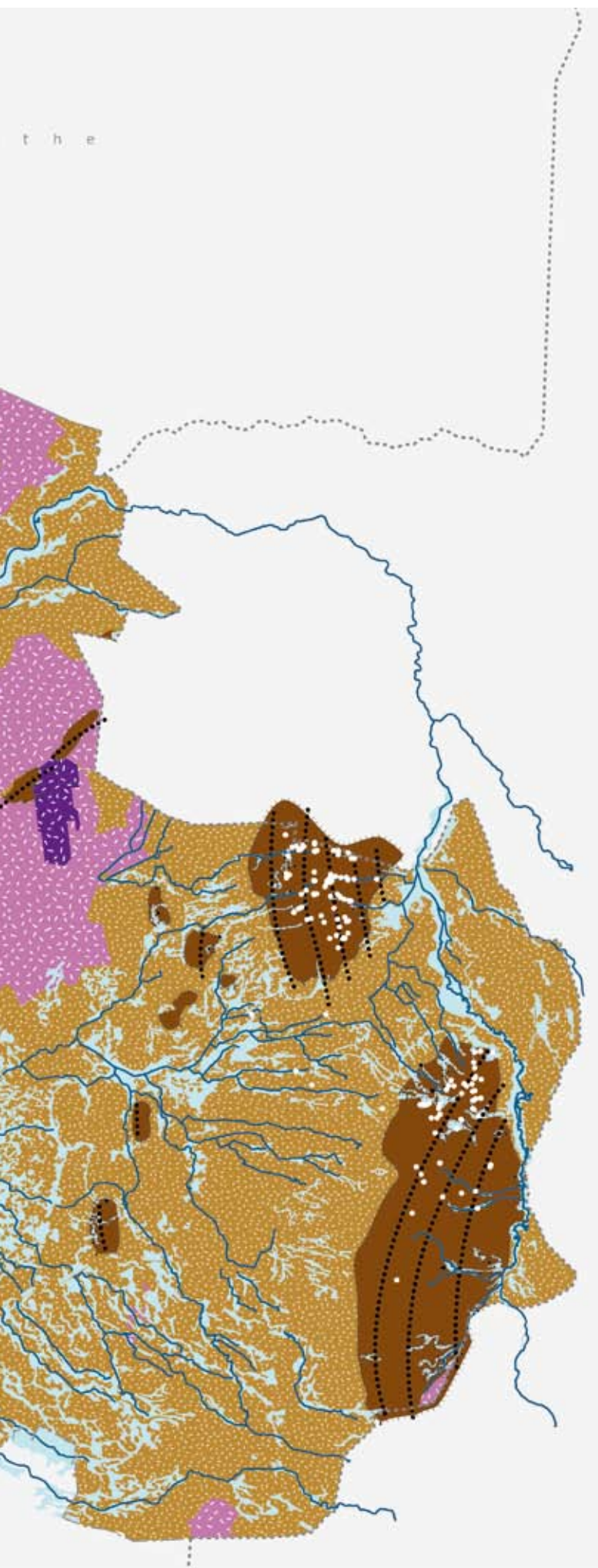

I

Natuurlijke laag

I Natuurlijke laag

aanduidingen

zandgebieden

- 1.1 stuwwallen
- 1.2 dekzandvlakte en ruggen
- 1.3 brongebieden
- 1.4 beekdalen en natte laagtes

veengebieden

- 1.5 laagveengebieden (in cultuur gebracht)
- 1.5 laagveenrestanten
- 1.6 hoogveengebieden (in cultuur gebracht)
- 1.6 hoogveenrestanten

rivierengebieden

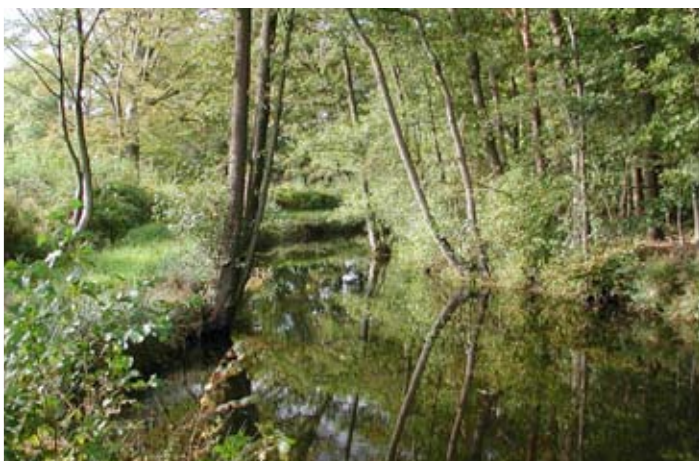
- 1.7 rivierengebied - rivier en uiterwaarden
- 1.7 oeverwallen
- 1.7 komgronden

voormalig zuiderzeegebied

- 1.8 zeekleigebied en randmeren

Beleidsinformatie juli 2009 nr.09295105

0 10km

Linksboven: Broekbossen (vb. Reutumerveen in Tubbergen)

Rechtsboven: Halfnatuurlijke beekloop (vb. de poelsbeek in Zuid-Twente)

Linksonder: Natuurlijke Dynamische Rivierdalen (vb. Dinkel bij Luttemerzand)

*Rechtsonder: Overstromende uiterwaarden (vb. IJssel bij Deventer)
[foto Willem Seine]*

Kenmerken

De natuurlijke laag is ontstaan doordat abiotische processen – zoals ijs- wind- en waterstromen, erosie en sedimentatie – en biotische processen – zoals vestiging van plant- en diersoorten – inwerken op de ondergrond van bodem en geologie.

Overijssel bestaat voornamelijk uit een dekzandcomplex dat afloopt van oost naar west. Een paar noord-zuid georiënteerde stuwwallen doorsnijden het dekzand. Het is een van oudsher bij tijd en wijle heel nat landschap waar het water maar moeilijk uit weg kon. Hier heeft zich hoogveen ontwikkeld. In het westen loopt dit landschapstype tot aan de kustlijn van de voormalige Zuiderzee, waar in de delta van IJssel, Vecht en Zwarte Water kleicomplexen en laagveengebieden zijn ontstaan. De zoetwaterdelta met de laagveenmoerassen is (nationaal en internationaal gezien) het meest bijzondere deel in deze laag en vraagt nadrukkelijk aandacht.

Vanouds bestaat er in deze laag een sterke samenhang tussen het natuur- en het watersysteem; het watersysteem maakt in essentie één grote beweging van de brongebieden (op de flanken van de stuwwallen), naar de beken en weteringen (in de zandgebieden), naar Vecht en Zwarte Water en tenslotte naar de IJssel en de Randmeren.

Dit proces heeft in Overijssel geleid tot een rijk en gevarieerd spectrum aan natuurlijke landschappen. Vervolgens heeft dit natuurlijke landschap plek en betekenis gekregen in het menselijk occupatieproces. Het natuurlijk landschap vormt daarmee de basis voor het gehele grondgebied van de provincie.

Lange tijd is de natuurlijke laag sturend geweest voor een groot deel van de ruimtelijke ontwikkelingen. Mensen vestigden zich bijvoorbeeld op de droge plekken, wegen werden aangelegd bij goed doorwaadbare plekken in de rivier. Pas de laatste eeuw is door technische mogelijkheden de koppeling tussen ruimtelijke ordening en natuurlijke ondergrond steeds losser geworden en zijn door menselijke ingrepen de kwaliteiten van de natuurlijke laag aangetast. Dit blijkt nu tot problemen te leiden: verkeerde locatiekeuzen leiden tot wateroverlast, door versnippering van de natuurcomplexen gaat de biodiversiteit achteruit. Ook is de afgelopen eeuw de (chemische) bodemkwaliteit verslechterd, zowel door lokale bedrijfsmatige activiteiten als door diffuse belasting, waardoor de ondergrond nu niet overal geschikt is voor de gewenste functie.

Het beter afstemmen van ruimtelijke ontwikkelingen op de natuurlijke laag, kan dit voorkomen en er voor zorgen dat de (grote) natuurlijke kwaliteiten van de provincie (weer) mede beeldbepalend worden. En dit niet alleen in de natuurcomplexen in de provincie, maar ook in de stedelijke gebieden en in de dorpen bij voorbeeld in nieuwe waterrijke woonmilieus en nieuwe natuur in stad en dorp.

Ontwikkelingen

Echt natuurlijk landschap is geheel verdwenen. De natuurlijke laag is grotendeels ontgonnen en als landbouwgrond in cultuur gebracht. De steeds diepere drooglegging en snelle afwatering en de bemesting hebben de natuurlijke kwaliteiten onder druk gezet. Bovendien heeft de verstedelijking het areaal natuurlijk landschap verder teruggedrongen. Al met al is de omvang, diversiteit en kwaliteit van natuurlijke milieus sterk achteruit gegaan. De natuurlijke laag heeft een andere plek en betekenis gekregen in het occupatieproces. Anno 2009 is een relatief natuurlijk landschap nog aanwezig op ruim één tiende van het oppervlak van Overijssel in de gedaante van natuurgebieden. Met de realisatie van de EHS en wateropgaven wordt dit proces van krimp van het areaal nu gekeerd.

Bedreigende ontwikkelingen:

- Verdroging
- Bodemdaling
- Vermesting/, verrijking met nutriënten
- Nivellering van karakteristieke verschillen/ verlies van aardkundige waarden
- Versnippering en opdeling in kleine eenheden
- Extinctie en verdwijnen van plant- en diersoorten

Ambitie

Bij locatiekeuzen en inrichtingsopgaven voortbouwen op de natuurlijke laag is een duurzame strategie: het betekent de veerkracht van het watersysteem in takt laten of versterken en daarmee anticiperen op klimaatverandering, het betekent het behoud van de aardkundige waarden, behouden en versterken van de rijkdom aan plant- en diersoorten (biodiversiteit).

Natuur als ruggengraat: de ontwikkeling van een robuust, aaneengesloten natuurlijk landschap

- arealen van en samenhang tussen de gebieden vergroten; continuïteit en uitwisseling tussen gebieden bevorderen
- variatie in natuurlandschappen behouden en vergroten
- samenhang tussen de componenten (hoog-droog; laag/ nat) versterken
- kwetsbare onderdelen vrijwaren van gebruiksdruk en slijtage
- ruimte geven aan abiotische en natuurlijke processen.

Een continu en beleefbaar watersysteem als dragende structuur van Overijssel

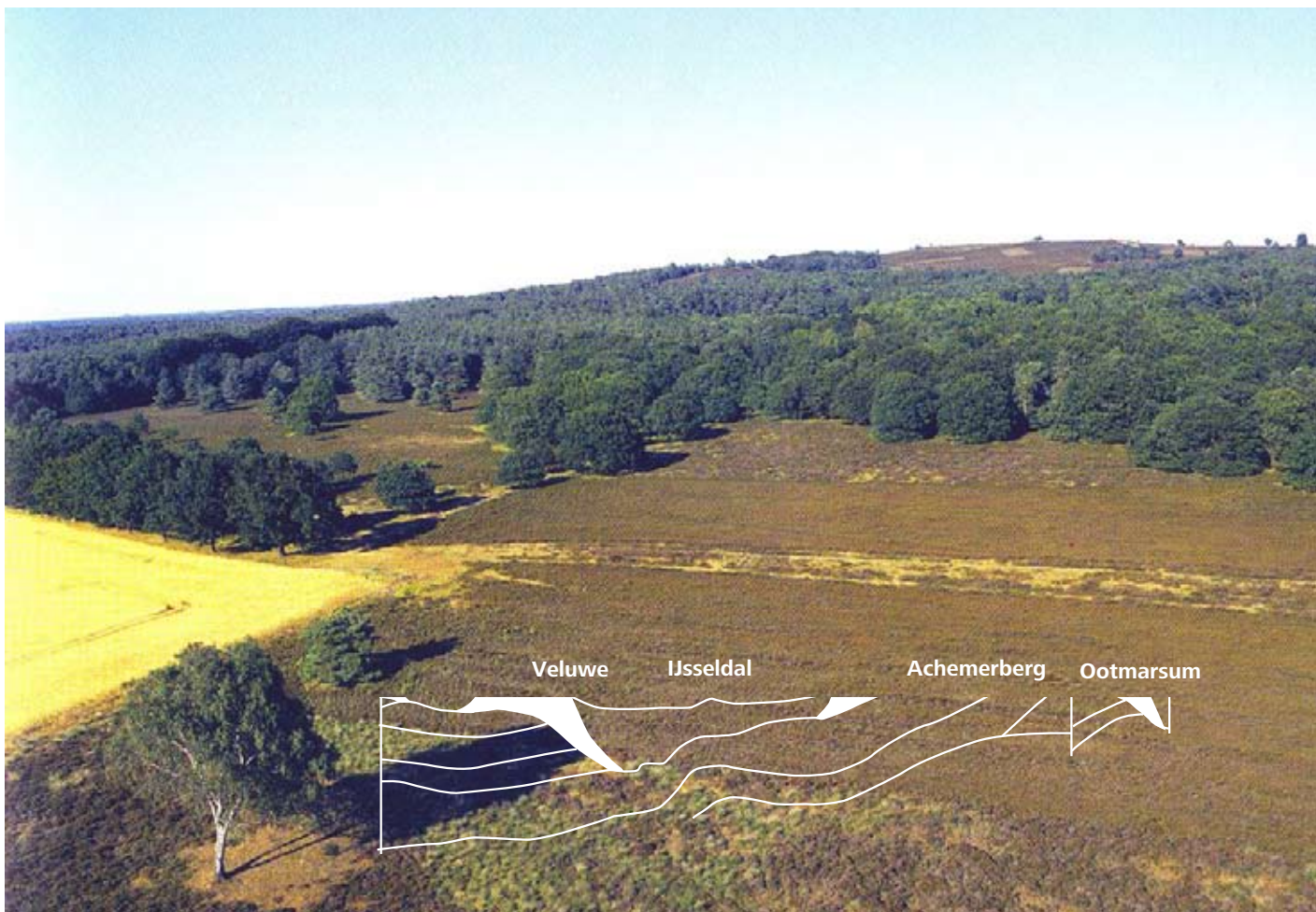
- continuïteit van beeklopen, weteringen herstellen
- zoveel mogelijk een 'natuurlijk' waterpeil nastreven
- beken, rivieren krijgen zo veel mogelijk hun dynamiek terug en zoeken hun eigen weg.

Afstemmen van functies en inrichting

- functies en inrichting afstemmen op de condities van de natuurlijke laag en het watersysteem door bijvoorbeeld te bouwen op de hoog- gelegen en droge gebieden of in de natte delen van het landschap aangepast te bouwen
- beplantingen en inrichting afstemmen op de natuurlijke vegetaties
- weer tevoorschijn halen van de natuurlijke laag en het watersysteem; waar mogelijk (herstructurering, transformatie, ook in stedelijk gebied) zijn biotische gegevens (bodem, water) en de natuurlijke flora en fauna inspiratiebron voor inrichtingsplannen
- zoeken naar landbouwwormen die gedijen bij hoge grondwaterstanden en waarbij de bijdrage van de landbouw aan de cultuurhistorische waarden van het veenweidegebied behouden blijft.

Herstel van de kwaliteiten van de natuurlijke laag

- aanpak verdroging met name ter plaatse van de verdrogingsgebieden uit de TOP-lijst voor 2015
- aanpak vermesting via het landelijk beleid voor landbouw en meststoffen
- saneren/beheren van verontreinigde locaties, specifiek voor grondwaterbeschermingsgebieden het bereiken van een goede chemische toestand in 2015 (doelstelling Kader Richtlijn Water).

Eenheid

Overzicht stuwwallen

Kenmerken

De stuwwallen zijn tijdens de ijstijd opgestuwde aardlagen. Door de vaak grote hoogteverschillen zijn ze nu nog steeds goed zichtbaar. Op een aantal plekken zijn de ruggen al van verre zichtbaar; bovenop staand bieden ze spectaculaire zichten over de provincie.

De stuwwallen hebben als regionale inzijsgebieden een belangrijke functie in het watersysteem. Het zijn de 'ingangen' van regionale en lokale stelsels van grondwaterstromen.

Lagen met diverse bodemsamenstelling zijn scheef gesteld, waardoor er voedselrijker en armere, waterdoorlatende en ondoorlatende lagen direct naast elkaar kunnen liggen. Zo bestaan de Twentse stuwwallen voor een groot deel uit tertiare (zee)klei en keileem. Hierdoor zijn ze overwegend nat en komen er talrijke brongebieden voor. De Steenwijker kamp is geologisch geen stuwwal maar

een eindmorene. De ruimtelijke kenmerken en daarmee de provinciale sturing zijn vergelijkbaar met die van de stuwwallen. Daarom is de Steenwijker kamp in deze catalogus onder de stuwwallen opgenomen.

Bodem: podzolgronden

Hydrologie: lokale inzijsing

Natuurlijk bostype: van winter-eiken-beukenbos op de hoogste delen, tot berken-zomereikenbos en elzen-eikenbos in de lagere delen.

Beeld: zicht op de Achemerberg uit:
K. Tomeï, De bovenkant van Nederland

Ontwikkelingen

De verschillende stuwwallen in de provincie hebben zich in de loop van de tijd allemaal anders ontwikkeld. In de occupatiegeschiedenis zijn sommige stuwwallen betrekkelijk ongemoeid gelaten. Op andere kwamen grote en kleinere escomplexen tot ontwikkeling. De hoge delen werden vaak als extensieve heidevelden in gebruik genomen, later zijn grote delen ervan bebost. De inzijing is afgenomen door oppervlakkige afwatering, waterwinning en het op grote schaal bebossen met naalddhout.

Ambitie

De ambitie is het eigen karakter van de afzonderlijke stuwwallen te behouden en versterken. De inzet is het reliëf daarbij ruimtelijk beeldbepalend te laten zijn. Door bijvoorbeeld de overgangen naar andere landschappen te accentueren en door de zichten erop én er vanaf te versterken

Voorbeeld: grote open maat maakt het reliëf beleefbaar foto: New Forest, Engeland

Voorbeeld onder: reliëf wordt attractie bij kunstwerk 'Kijk uit' in Nationaal park De hoge Veluwe

Sturing

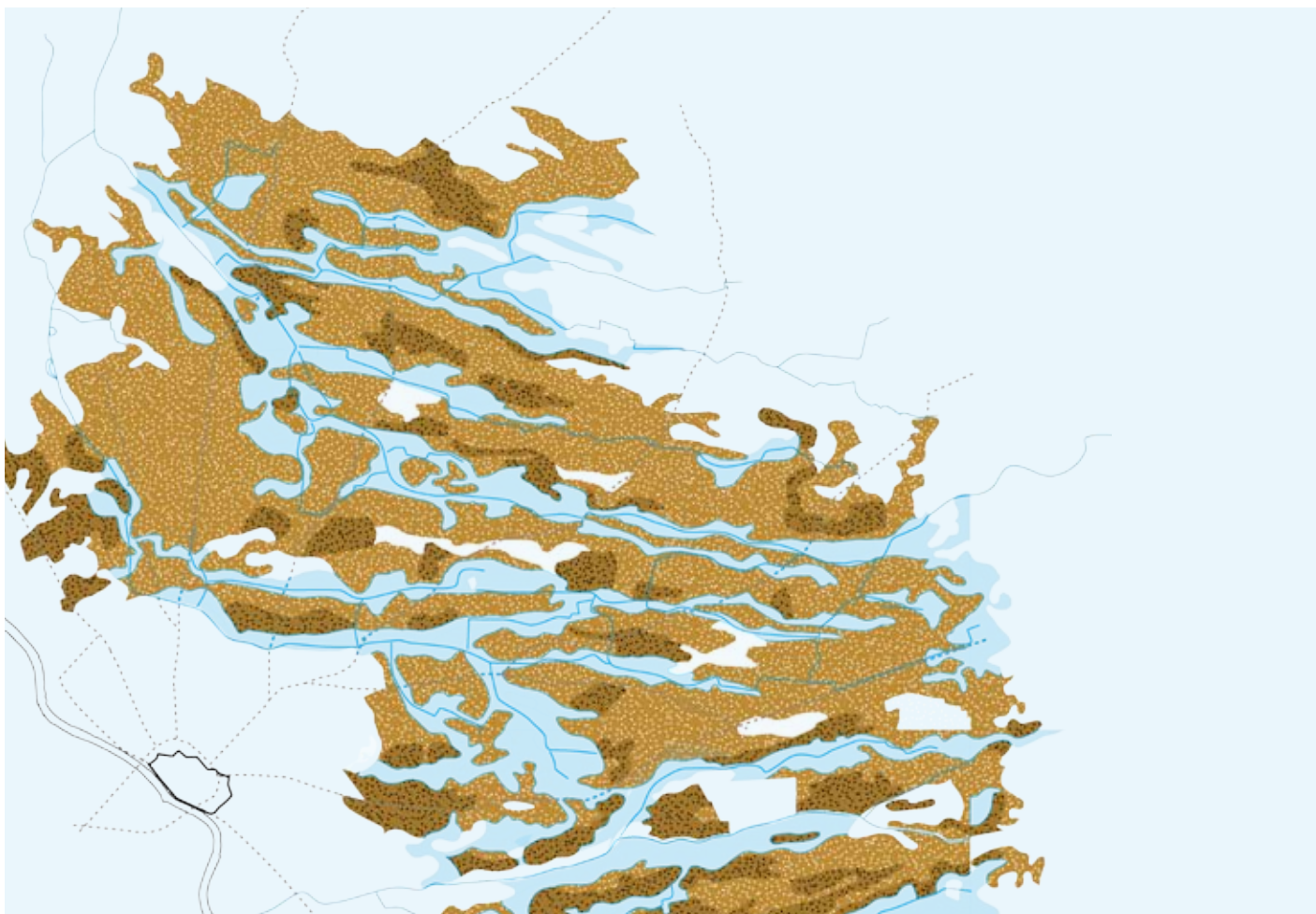
Norm

- Stuwwallen krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de hoofdlijnen van het huidige reliëf

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden, dan dragen deze bij aan het beter zichtbaar en beleefbaar maken van de hoogteverschillen en van de overgang tussen stuwwal en omgeving.
- Als ontwikkelingen plaats vinden, dan dragen deze bij aan versterking van de potentiële natuurlijke kwaliteiten van de 'natte voet' van de stuwwal (kwelzone, brongebied) en deze beter zichtbaar maken.

Eenheid

Overzicht dekzandvlakte en -ruggen

Typering

De dekzandgronden beslaan een groot gedeelte van de oppervlakte van de provincie. Na de ijstijden bleef er in grote delen een reliëfrijk – door de wind gevormd – zandlandschap achter, dat gekenmerkt wordt door relatief grote verschillen tussen hoog/droog en laag/nat gebied. Soms vlak bij elkaar, soms verder van elkaar verwijderd

Bodem: podzolgronden

Hydrologie: lokale inzijging

Natuurlijk bostype: van wintereiken-beukenbos op de hoogste delen, tot berken-zomereikenbos en elzen-eikenbos in de lagere delen

Cultuurlandschap: zie §2.1 essenlandschap, §2.2 oude hoevenlandschap en §2.4 jong heide en broekontginningslandschap

Beeld: Abstractie van geomorfologische kaart van het dekzandgebied ten noorden van Deventer. Zichtbaar is afwisselende 'wasbord patroon' van dekzandruggen [licht en donkerbruin] en beekdalen [lichtblauw]..

Foto rechts: wintereikenbeukenbos met begrazing [New Forest, Engeland]

Ontwikkelingen

In de occupatiegeschiedenis zijn de dekzandgebieden voor het overgrote deel in cultuur gebracht als essenland- schap, oude hoevenlandschap en heide- ontginningslandschap. Kenmerkend reliëf is op veel plaatsen vervlakt, b.v. door egalisaties ten behoeve van de landbouw

Ambitie

De ambitie is de natuurlijke verschillen tussen hoog en laag en tussen droog en nat functioneel meer sturend en beleef- baar te maken. Dit kan bijvoorbeeld door een meer natuurlijk watersysteem en door beplanting met 'natuurlijke' soorten. En door de (strekings)richting van het landschap te benutten in gebiedsontwerpen

Sturing

Norm

- Dekzandvlakten en ruggen krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de hoofd- lijnen het huidige reliëf.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden, dan dragen deze bij aan het beter zichtbaar en beleefbaar maken van de hoogtever- schillen en het watersysteem. Beiden zijn tevens uitgangspunt bij (her)inrichting.
- Bij ontwikkelingen is de (strekings)- richting van het landschap, gevormd door de afwisseling van beekdalen en ruggen, het uitgangspunt.

Ontwikkelingen

Veel bronnen zijn in de loop van de tijd – door ontwatering en afname van de kweldruk – verdwenen of minder sterk geworden. Ook zijn veel bronnen door ophoging of egalisatie ‘begraven’ en aan de landbouwproductieruimte toegevoegd. Een ander deel van de brongebieden heeft in diverse gedaantes overleefd. De brongebieden zijn in de occupatie als gras- en weiland in gebruik genomen; nu soms nog bloemrijk grasland.

Ambitie

De ambitie is de bronnen als de kleine beginpunten van het watersysteem weer te laten stromen. En de gebiedjes eromheen weer te koesteren. De – potentieel – bijzondere natuurwaarden, de eeuwen oude betekenis van deze plekken, kunnen op terughoudende wijze weer beleefbaar worden gemaakt.

Sturing

Richting

- Brongebieden krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de kwel, het watersysteem, de waterkwaliteit en, indien het bestaande (agrarisch) gebruik dat toelaat de natuurkwaliteit.
- Als ontwikkelingen plaats vinden in de nabijheid van de bron, dan dragen deze bij aan versterking van de natuurlijke kwaliteiten en de kwel. Beide zijn uitgangspunt bij (her)inrichting.

Inspiratie

- Het op bescheiden schaal beter zichtbaar en beleefbaar maken van de bron en het watersysteem is gewenst.

Beeld: bron als bijzondere plek

Eenheid

Overzicht beekdalen en natte laagtes

Kenmerken

Het Overijsselse zandlandschap is van oorsprong kletsnat. In de laagtes van het zandgebied verzamelde zich het water. Hier ontwikkelden zich moerassen en broekbossen, waar het water in de loop van het seizoen geleidelijk uit weg sijpelde naar de lager gelegen delen, naar de beken en rivieren.

Beeld van de beken: zomers kleine stroom met droge geulen, 's winters bredere stroomdraad met meestromende geulen. De dynamiek (water, wind) bepaalt de verschijningsvorm; de gedaante wisselt. Dynamisch landschap, open karakter met hogere randen.

Bodem: beekeerdgronden

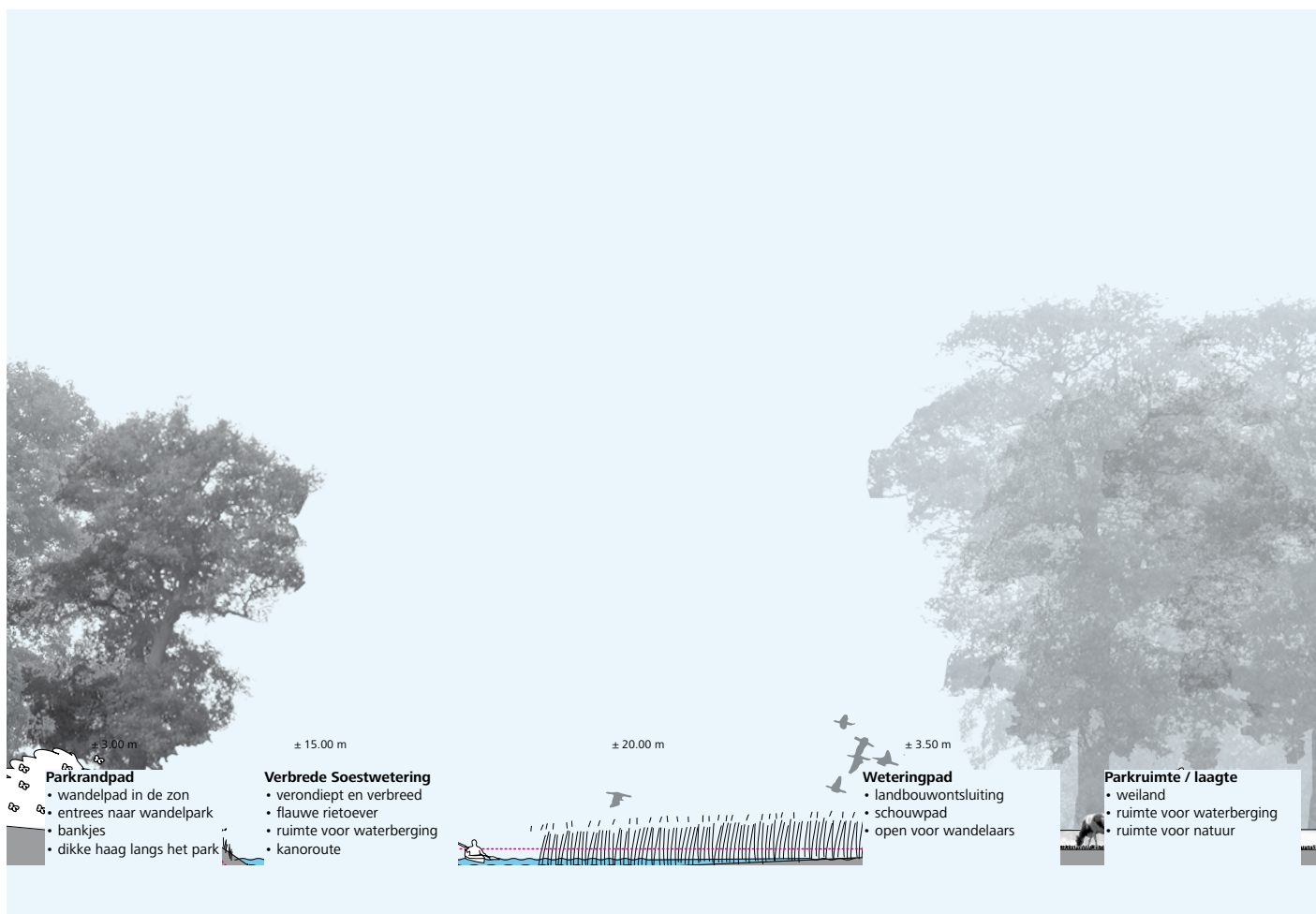
Hydrologie: lokale en diepe kwel, stagnatie

Natuurlijk bostype: elzen-eikenbos, eiken-haagbeukenbos, vogelkers-essenbos

Cultuurlandschap: zie §2.3 maten- en flierenlandschap

Beeld: paradijselijk mooie broekbossen groeien nog sporadisch in de natte laagtes [Reutum]

Voorbeeld rechterpagina: Kans om het water meer kwaliteitsbepalend te maken, zijn de vele kilometers waterlopen die de komende jaren heringericht zullen gaan worden. Het principeprofiel voor de Verbrede Soestwetering bij landgoed de Kranenkamp, laat zien dat het verondiepen en verbreden van de waterlopen, gecombineerd kan worden met natuurontwikkeling het vergroten van de toegankelijkheid en beleving van het landschap. uit: De Kranenkamp, landgoed van de stilte, VPxDG i.o.v. IJssel-landschap, 2008

Ontwikkelingen

Plaatselijk is de 'oorspronkelijke' beek nog aanwezig. Vaak waren er geen beken, maar zocht het water via de hellende laagtes zijn weg over het maaiveld, met name in de zwakhellende gebieden zoals Salland. De laagtes werden in de loop van eeuwen doorgegraven, verbonden en steeds sterker ontwaterd, waarbij vanaf de vorige eeuw ook de natuurlijke beken over grote lengte zijn rechtgetrokken.

Dit alles om de lagere en hogere gronden van het dekzandcomplex sneller te ontwateren ten behoeve van de moderne landbouw. De snelle waterafvoer heeft uiteindelijk geleid tot verdroging bovenstrooms en wateroverlast benedenstrooms.

Ambitie

De ambitie is de beekdalen als functionele en ruimtelijke dragende structuren van het landschap betekenis te geven. Ruimte voor water, continuïteit van het systeem zijn leidend. Tevens is de ambitie afwenteling van wateroverlast op stroomafwaarts gelegen gebieden te voorkomen door het beekstelsel als eenheid te beschouwen en het vasthouden van water te bevorderen. Tot slot zijn beekdalen belangrijke verbindingen voor mens, plant en dier.

Voorbeeld: water vergroot de kwaliteit van de woonomgeving en verbindt het met het buitengebied, voorbeeld project Deurningerbeek [foto: Roelof Klem]

Sturing

Norm

- Het waterpeil is niet lager dan voor graslandgebruik noodzakelijk is.

Richting

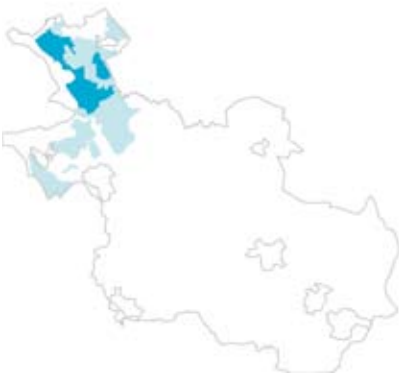
- Beekdalen en laagtes krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van het watersysteem, de waterkwaliteit en voldoende ruimte voor water en indien het bestaande (agrarisch) gebruik dat toelaat natuurlijke dynamiek.
- Als ontwikkelingen plaats vinden in of in de directe nabijheid van beekdalen en natte laagtes, dan dragen deze bij aan extra ruimte voor de dynamiek van het stromende water en het vasthouden van water, aan versterking van de samenhang in het beekstelsel en aan vergroting van de zichtbaarheid, bereikbaarheid en beleefbaarheid van het water. Dit zijn uitgangspunten bij (her)inrichting.

Inspiratie

- De onderdelen vanuit een perspectief op het geheel van het lineaire beekstelsel inrichten en beheren. De oeverlanden komen onder invloed van de waterdynamiek. (Broek)bos op de hogere randen.

Eenheid

Overzicht laagveengebieden, verdeeld in ontgonnen gebieden lichtblauw en de restanten van het halfnatuurlijke laagveengebied [donkerder blauw]

Kenmerken

Grote gebieden, waar onder invloed van stagnerend water en grondwater uitgestrekte veenmoerassen zijn ontstaan. Hier bestonden diverse verlandingsstadia naast elkaar: open water – rietmoeras – opgaand moerasbos. Het semi-natuurlijk laagveenrestant van de Weerribben en de Wieden bestaat uit relictten van dit gebiedstype met een hoge waterkwaliteit en natuurkwaliteit. Samengesteld landschap van rietland op een pakket veenlagen (kraggen) en vaarten, afgewisseld met bos. Ontstaan door turfwinning, rietteelt en extensieve veehouderij. Elders verder in cultuur gebracht als veenweidegebied of polder.

Bodem: laagveen, in de IJsseldelta afgedekt met zeeklei en/of zand

Hydrologie: kwel en stagnerend water

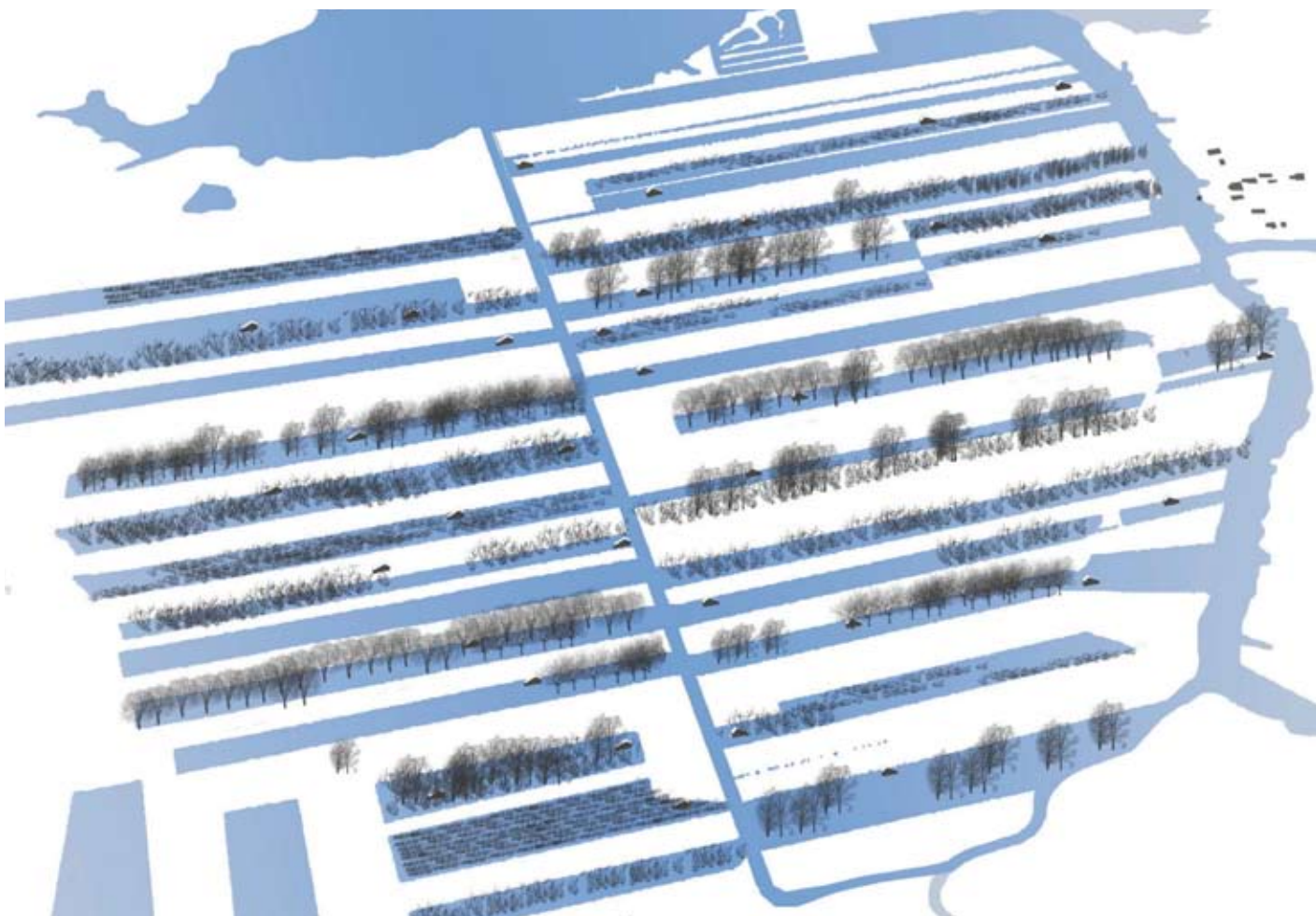
Natuurlijk bostype: elzenbroekbos, berkenbroekbos

Cultuurlandschap: zie §2.5 laagveenontginningslandschap

Beeld: moerasbos in de Weerribben

Beeld onder: principeddoorsnede kraggenmoeras

Ontwikkelingen

De laagveenmoerassen zijn deels ontwaterd, verveend en in cultuur gebracht als landbouwgrond. In de Weerribben wordt door uitgekiend beheer (fijnregelen van de waterstand, open houden van petgaten) een combinatie-milieu van rietteelt en laagveenmoeras in stand gehouden. Als men de natuur in het kraggenlandschap, z'n gang zou laten gaan, was het door verlanding snel gedaan met het open water.

Ambitie

Ambitie is de Wieden en Weerribben als grootste laagveenmoeras van Europa, aan elkaar verbinden via een brede overgangszone en ontwikkelen als een groot aaneengesloten (half) natuurlijk vaar- en recreatielandschap, met hoge biodiversiteit, met aanliggende kernen als poorten naar de natuur.

Ook in de overige veenweidelandschappen is een hoog waterpeil van belang om inklinking tegen te gaan. Het open karakter is zowel ruimtelijk waardevol, als voor weidevogels en ganzen.

Voorbeeld: Natuurlijke kwaliteiten geven richting aan de ontwikkeling van een gebied: in de Wieden-Weerribben wordt de kwaliteit van het gebied versterkt door het slim combineren van nieuwe natuur, recreatiewoningen, uitbreiding van het vaarlandschap én nieuwe dragers voor natuurbeheer. uit: Man-made nature, Nationaal Park Wieden-Weerribben, Rietveld landscape 2008

Sturing

Norm

- De laagveenrestanten krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de waterkwaliteit en de natuurkwaliteit.
- De overige delen van de laagveen-gebieden krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op behoud van het veenpakket en het waterpeil is hier niet lager dan voor graslandgebruik noodzakelijk is

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in de laagveenrestanten, dan dragen deze bij aan verhoging van het waterpeil om bodemdaling en verdwijnen van het veenpakket tegen te gaan en, waar mogelijk, aan toename van natuurkwaliteit en het areaal levend laagveen

Inspiratie

- In laagveenrestanten gebruik, inrichting en beheer onderling afstemmen op verdere ontwikkeling van de natuurlijke kwaliteiten van (delen van) dit unieke landschap.
- Elders: mogelijkheden voor natuurontwikkeling benutten.

Eenheid

Overzicht hoogveengebieden, de in cultuur gebrachte gebieden staan licht paars op de kaart, donker paars zijn de half-natuurlijke hoogveengebieden die nog resteren

Kenmerken

Op waterhuishoudkundig geïsoleerde plekken (waar het regenwater wordt vastgehouden) ontwikkelde zich in het zandgebied op kleine en grote schaal hoogveen; onder invloed van regenwater ontstonden veenmoerassen. Deze groeiden als een dikke spons van veenmossen steeds verder omhoog, los van het grondwater. De extreme zure en voedselarme omstandigheden leidden tot natte, slecht toegankelijke moerasgebieden, waar vrijwel geen boom kon groeien.

De hoogveenrestanten worden gekenmerkt door een hoge waterkwaliteit, een hoge waterstand en een hoge natuurkwaliteit. Lokaal is sprake van "levend hoogveen" (veenaangroei).

Bodem: hoogveen

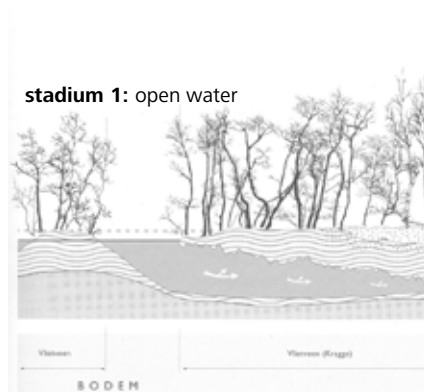
Hydrologie: regenwaterlens

Natuurlijke vegetatie: veenmos

Cultuurlandschap: zie §2.6 hoogveenontginningen en §2.7 veenkoloniaal landschap

Foto: half-natuurlijk hoogveen restant Engbertsdijksvenen

Beeldenreeks: ontwikkelproces van open water, via laagveenontwikkeling tot een hoogveenmoeras

stadium 2, 3, 4: laagveenvorming

stadium 5: hoogveengroei op laagveen

Ontwikkelingen

De grootste delen van het hoogveen zijn afgegraven en als turfblokken verstookt. In een paar kleine hoogveenreservaten wordt de waterstand met kunst en vliegwerk hoog gehouden. Zo kan het hoogveen zich op een aantal geïsoleerde plekken regenereren.

Ambitie

De ambitie is de hoogveenrestanten in stand te houden en op een aantal plekken het hoogveen opnieuw tot groei te brengen. Het open natte karakter is hierbij een belangrijke kwaliteit. De inzet is op de randen tussen de hoogveenrestanten en de hoogveenontginningsgebieden de hoogveenontginningsgebieden landschappelijk leesbaar te maken als ontgonnen deel van het oorspronkelijk veenlandschap. Zo ontstaat een samenhangend en leesbaar landschap in de hoogveengebieden en een overgang naar heide en schaalgraslanden eromheen.

Voorbeeld: het concept 'land van de honderden veentjes' brengt hoogveengroei vanuit vele kleine venntjes opnieuw tot ontwikkeling én maakt dit beleefbaar. [uit: eerste idee uit verkennende studie hoogveenregeneratie, VPxDG i.o.v. Landschap Overijssel, 2008]

Sturing

Norm

- De hoogveenrestanten krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van levend hoogveen, de waterkwaliteit, waterkwaliteit en de natuurkwaliteit.
- De overige delen van de hoogveen-gebieden krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op behoud van het nog resterende veenpakket; het waterpeil is hier op afgestemd.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in de nabijheid van hoogveenrestanten, dan dragen deze bij aan verbetering van de hydrologie om verdroging van het veenpakket tegen te gaan en, waar mogelijk, aan toename van natuurkwaliteit en het areaal levend hoogveen. Dit zijn uitgangspunten bij (her)inrichting.

Inspiratie

- Beheer gericht op het in stand houden van de variatie en de vitaliteit van het hoogveen
- Extensief recreatief medegebruik bevorderen.

Eenheid

Overzicht riviergebied met rivieren, uiterwaarden, oeverwallen, rivierduinen en komgronden

Beeld: IJssel

Kenmerken

De rivier is een lineaire, continue structuur die als ruimtelijke eenheid fungeert. De oeverwallen langs met name de IJssel zijn de hogere gronden langs de rivier; ze bestaan uit zand en leemhoudend materiaal, dat door de rivier ooit is afgezet. Van nature zijn deze gronden de drager van rijke en hele afwisselende loofbossen (hardhoutooibos) met een weelderige struikenlaag. Het zandige materiaal van de oeverwallen verwaaide in de omgeving van de oeverwal hier en daar tot 'rivierduinen' en langs de Vecht tot duinen.

De oeverwallen werden als eerste bewoond en bewerkt. Fungeerden als uitvalsbasis bij het in cultuur brengen van de omgeving. Vanwege de hoge natuurlijke dynamiek is het winterbed lang het domein van natuurlijke processen gebleven. Door de voedselrijkdom van de gronden en de regelmatige overstromingen, zijn deze gronden al eeuwenlang als wei- en hooiland in gebruik. Winning klei en zand.

Langs de benedenloop van de rivier liggen de uiterwaarden, die direct onder invloed staan van de rivierdynamiek met wisselende waterstanden, stroomsnel-

heden en processen als erosie en sedimentatie. Het beeld van het natuurlijk uiterwaarden landschap is gevarieerd: geulen, hanken en poelen, afgesneden meanders, (begrasde) ruigte, struweel, opgaand (zachthoutooi) bos. Kenmerken de reliëfpatronen.

De kommen zijn de gebieden waar zich verder van de rivier af, door overstromingen fijner materiaal afzette. Dit resulteerde in zware kleipakketten. In de delen met stagnerend water ontwikkelde zich via verlanding moerasbos.

De rivieren Dinkel, Regge en Vecht vormen insnijdingen in het landschap en kennen soms steile oevers, natuurlijke erosie in de buitenbocht en sedimentatie in de binnenbocht en vrije afstroming. Elders is sprake van meandering in meer of minder ruime bochten

Bodem: vaaggronden en overslaggronden

Hydrologie: periodieke overstroming, inzijging

Natuurlijk bostype: schietwilgenbos, zacht- en hardhoutooibossen, abeleniepenbos, essen-iepenbos, elzenrijk essen-iepenbos, eiken-haagbeukenbos

Ontwikkelingen

In het winterbed van de rivieren speelt de opgave om met rivierverruimende maatregelen de afvoer van de rivieren te vergroten. Hiervoor worden grote delen van de uiterwaarden afgegraven, vaak in combinatie met natuurontwikkeling. De kommen zijn vanwege de moeizame ontwatering lang in extensief agrarisch gebruik gebleven. Door de bedijking van de rivieren en de ontwatering zijn de natuurlijke condities van dit gebiedstype nu verdwenen. De gronden langs met name de Vecht zijn bebost met productiebos, als landgoed of natuurgebied ontwikkeld of als recreatieterrein in gebruik genomen. De bovenlopen van de rivieren zijn plaatselijk vastgelegd om erosie tegen te gaan en meanders zijn afgesneden in combinatie met aanleg van stuwen om de doorstroming en bevaarbaarheid te bevorderen.

Voorbeeld: Het Wilde hart van Overijssel: de Regge en Vecht met hun aangrenzende hoger gelegen gronden als een aaneengesloten robuust natuurlijk landschap [uit: Landschap Overijssel op de kaart, 2008]

Ambitie

De ambitie is de oeverwallen weer als ruimtelijk herkenbare structuren langs de rivieren te ontwikkelen. Het is voornamelijk een cultuurlandschap, de natuurlijke kwaliteiten kunnen hier met name in de keuze van de beplanting sterker ontwikkeld worden. Op een aantal plekken kan de natuurlijke overgang van de hoge oeverwal naar de dynamische uiterwaarden hersteld worden.

In het winterbed kunnen alle - nu vaak losse en op zich zelf staande - water- en natuur projecten samenhangende, ruimtelijke continue structuren worden. De beleefbaarheid en zichtbaarheid van het water, de natuurlijke dynamiek in relatie tot de cultuurhistorie zijn daarbij een belangrijk uitgangspunt. Voor de kommen is het de ambitie om het karakter van laag, nat gebied met zware klei te behouden en verder te ontwikkelen en de kansen voor natuurontwikkeling (kleimoeras) te benutten. Ambitie voor het Vecht-Regge-Dinkelsysteem is herstel van de natuurlijke dynamiek van deze typische laagland rivieren.

Sturing

Norm

- De rivieren, uiterwaarden, rivierdalen en directe omgeving van insnijdende rivieren krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van een robuust watersysteem, de waterkwaliteit, ruimte voor water en de natuurkwaliteit.
- De duinen langs met name de Vecht krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van het kenmerkende reliëf en waar relevant de natuurkwaliteit.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden op de oeverwallen, dan dragen deze bij aan herstel van de natuurlijke variatie: bos op de hogere delen, open ruigte langs de voet van de oeverwal.
- Als ontwikkelingen plaats vinden in het winterbed, dan dragen deze bij aan vergroting van de ruimte voor de rivier, de rivier--dynamiek, hermeandering en/of vast houden van water en aan het versterken van een open en afwisselend dynamisch landschap van geulen of meanders, open vlaktes en zachthoutooibos.

Eenheid

Overzicht zeekleigebied en randmeren

Kenmerken

Het overgangsgebied van de zoetwaterdelta van de rivieren en de Zuiderzeekust. Patroon van waaiers van rivierafzettingen en geulen met veenvorming er tussen. Door invloed van de voormalige Zuiderzee verdere opslibbing in de vorm van kleiafzettingen.

Vóór de bedijking: dynamisch open gebied met een stevige kleiondergrond. Onder invloed van zee, wind en erosie ontstond hier een patroon van geulen, wallen en platen.

Langs de randen: voormalige Zuiderzee nu zoete Randmeren en Noordoost Polder.

Landschapsbeeld: geulen, hogere oevers en overstromingsvlaktes. In gebieden, waar de omstandigheden minder dyna-

misch waren, ontwikkelde zich kleimoeras met diverse verlandingsstadia. Voormalige Zuiderzeerand: nu grote zoetwaterpartijen als restant van het voormalige open water (open water, rietlanden, oevervegetatie) of overgang naar het 'nieuwe land'. Vaak: hoge rand van afgezet, opgestoven zand.

Bodem: zeeklei en rivierklei

Hydrologie: vroeger overstroming, nu plaatselijk kwel

Natuurlijk bostype: essen-iepenbos

Beeld: moerassen langs de voormalige Zuiderzeekust

Beeld onder: delta in vogelvlucht [bron: Google Earth]

Ontwikkelingen

Aanvankelijk ten nutte gemaakt voor agrarisch gebruik vanuit bewoonde terpen, later werd het regelmatig overstromende land bedijkt. Aanleg van de Noordoost Polder heeft ertoe geleid dat een deel van de zeekleigebieden niet meer nabij open water ligt.

Ambitie

De ambitie is de stoerheid en het open karakter van deze landschappen te bewaren en versterken. Langs de waterrijke randen, wielen en kwelplekken zijn kansen voor natuurontwikkeling, als herinnering aan de herkomst van dit landschapstype benutten

Voorbeeld: Nieuw dynamisch delta-milieu voor water, natuur, recreatie, wonen en werken in de IJsseldelta, Bypass Kampen [bron: H+N+S landschapsarchitecten]

Sturing

Norm

- Het patroon van geulen en krekken, hogere oevers en kreekruigten en (voormalige) overstromingsvlaktes krijgt een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van dit karakteristieke patroon met bijbehorend reliëf.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in de nabijheid van geulen en krekken, hogere oevers en kreekruigten en (voormalige) overstromingsvlaktes, dan dragen deze bij aan accentuering van het patroon en de hoogteverschillen en de beleefbaarheid daarvan.

Inspiratie

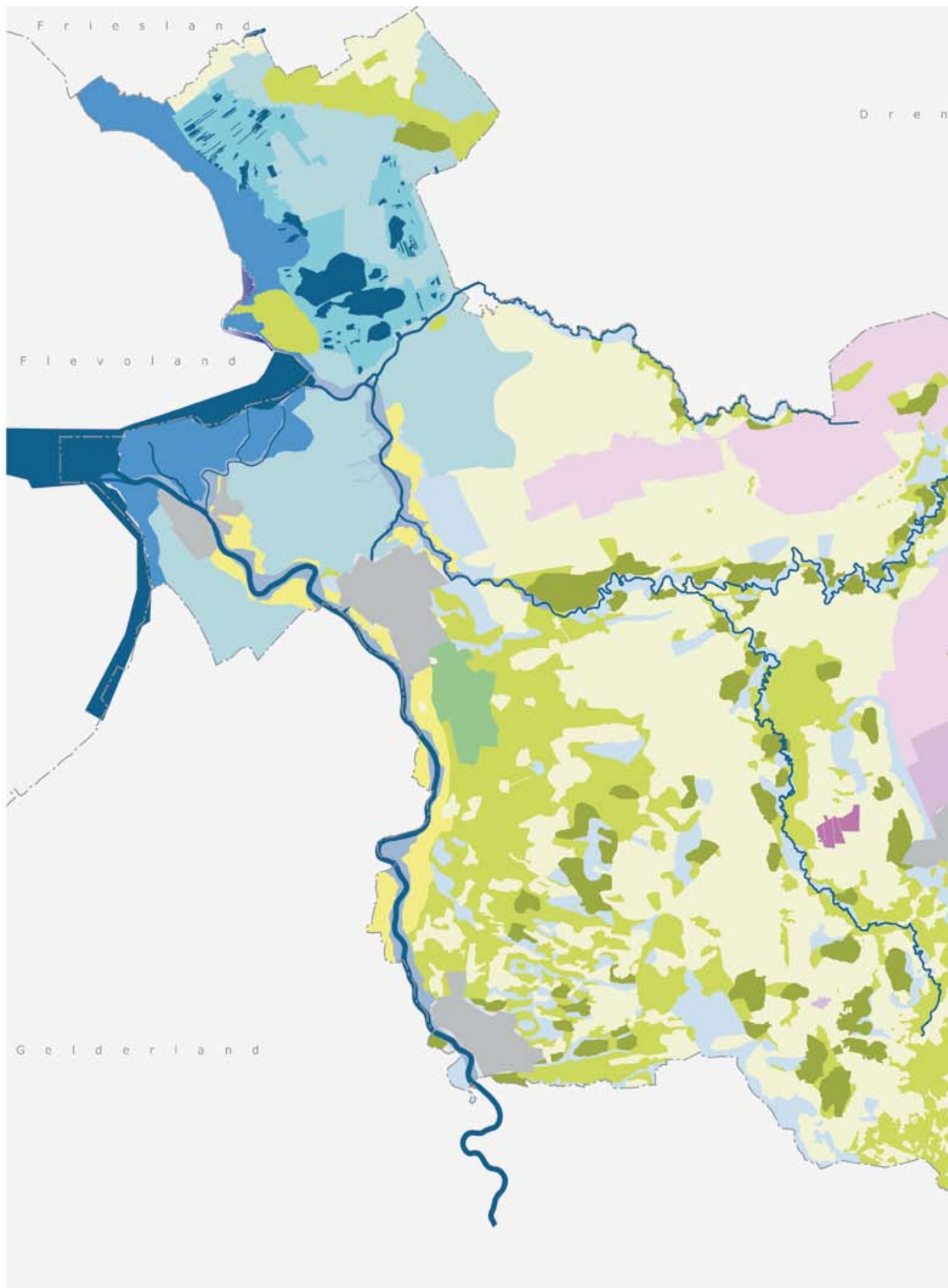
- Waar mogelijk ontwikkeling tot klei moeras met diverse verlandingsstadia: open water, rietmoeras en /of moerasbos.
- Waar mogelijk langs de randmeren natuurlijke oevers realiseren en de randkwaliteit en randlengte benutten.
- Waar mogelijk een erfahrbaar en betreedbaar natuurlandschap realiseren.

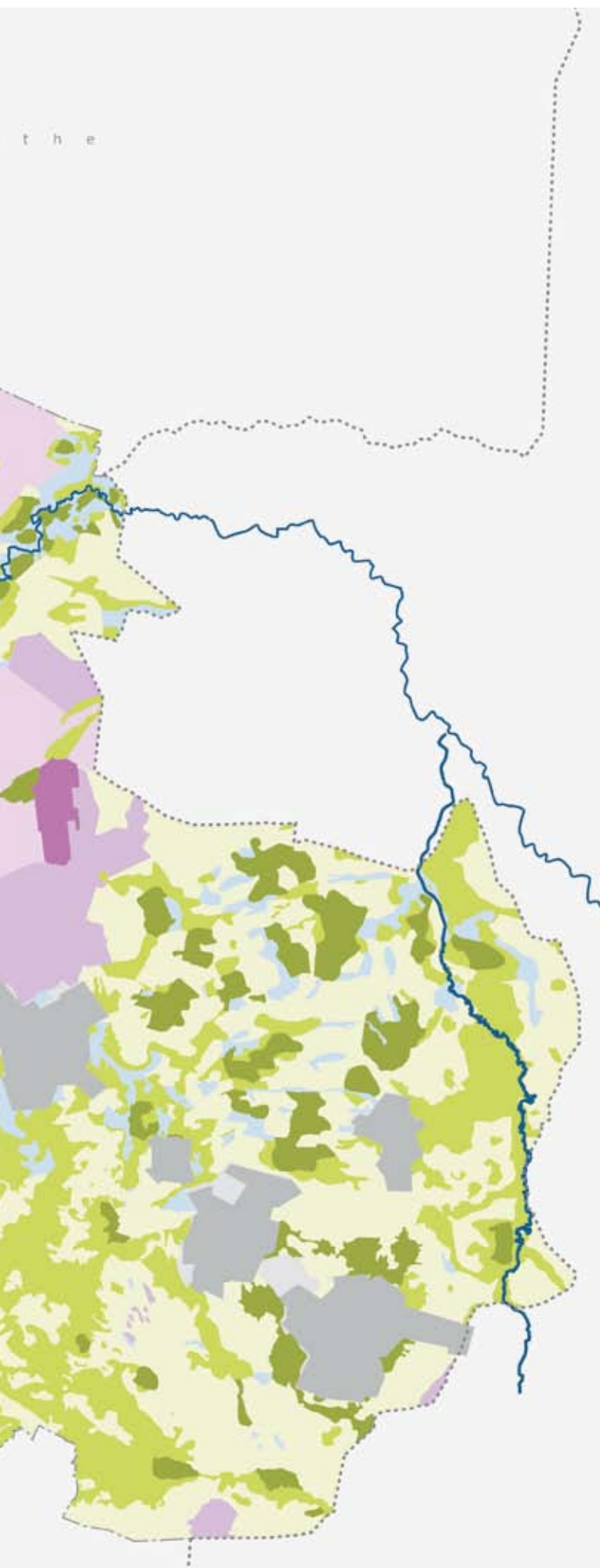

//

Laag van het agrarisch cultuurlandschap

II Laag van het agrarisch cultuurlandschap

aanduidingen

zandgebieden

- 2.1 essenlandschap
- 2.2 oude hoevenlandschap
- 2.3 maten en flierenlandschap
- 2.4 jonge heide- en broekontginningslandschap

veengebieden

- 2.5 laagveenontginningen
- 1.5 kraggenlandschap (zie Natuurlijke laag, laagveenrestanden)
- 2.6 hoogveenontginningen
- 2.7 veenkoloniaal landschap
- 1.6 hoogveenrestanden (zie Natuurlijke laag, hoogveenrestanden)

rivierengebieden

- 2.8 rivierenlandschap - rivier en uiterwaarden
- 2.8 oeverwallen
- 2.8 komgebieden

voormalig zuiderzeegebied

- 2.9 zeekleilandschap

Beleidsinformatie juli 2009 nr.09295106

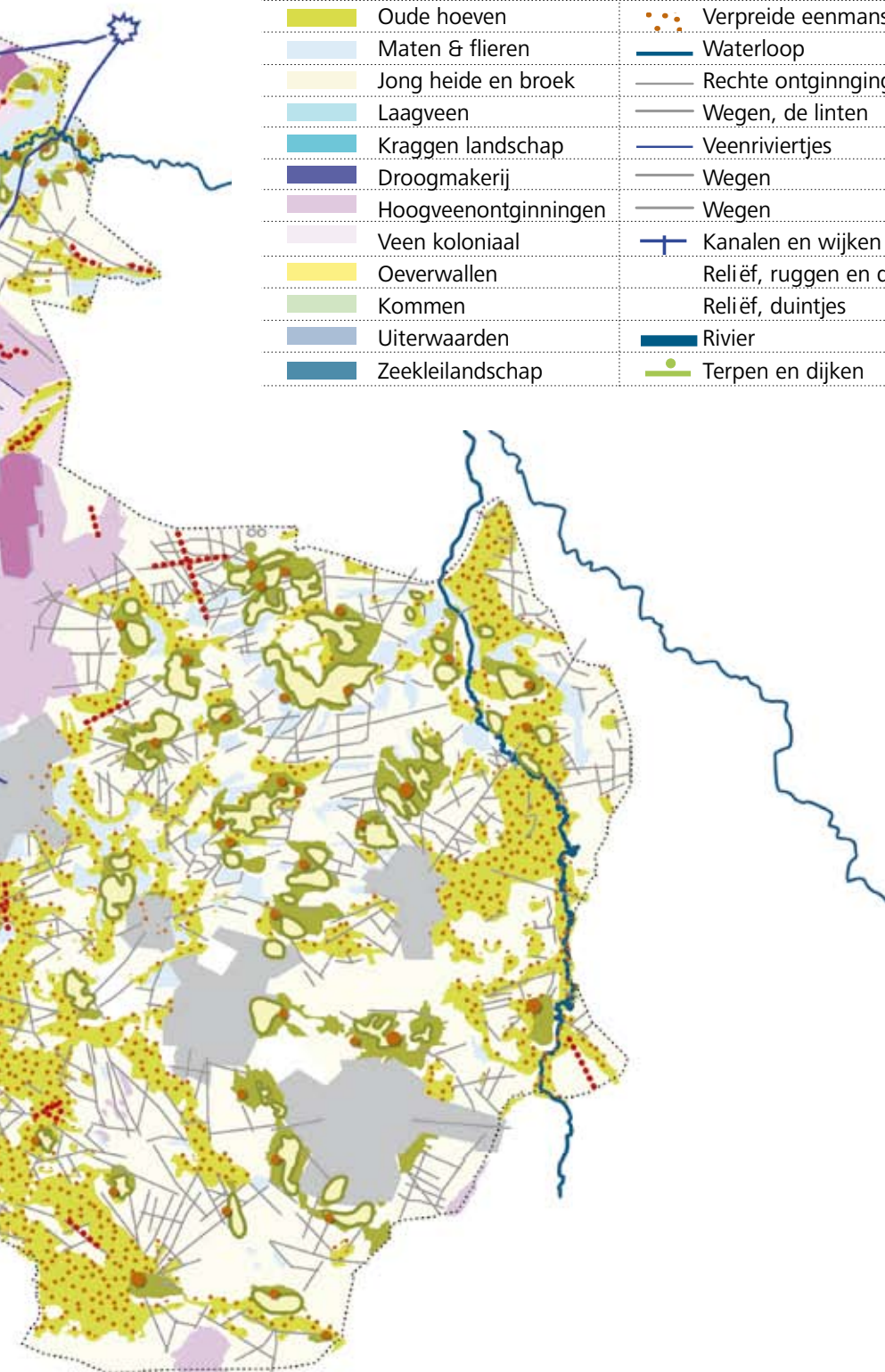
0 10km

II Laag van het agrarisch cultuurlandschap

Op deze aanvullende overzichtskaart zijn de verschillende agrarische cultuurlandschappen, in samenhang met haar kenmerkende structuurdragers en nederzettingvormen weergegeven. De ambitie is de samenhang te versterken.

13 Landschapstypes ...	met haar structuurdragers ...	en nederzettingvormen
 Essen	 Essen	 Esdorpen
 Oude hoeven	 Verpreide eenmansessen	 Erven aan eenmansessen
 Maten & flieren	 Waterloop	x
 Jong heide en broek	 Rechte ontginninglijnen	Wegerven
 Laagveen	 Wegen, de linten	 Wegdorpen
 Kraggen landschap	 Veenriviervtjes	 Kanaaldorpen
 Droogmakerij	 Wegen	Wegerven [kassen]
 Hoogveenontginningen	 Wegen	 Wegdorpen
 Veen koloniaal	 Kanalen en wijken	 Kanaaldorpen
 Oeverwallen	 Reliëf, ruggen en duinen	 Wegdorpen
 Kommen	 Reliëf, duintjes	 erven op paraboolduinen
 Uiterwaarden	 Rivier	x
 Zeekleilandschap	 Terpen en dijken	 Erven op terpen en dijken

Linksboven: Overijssel kent een palet van agrarische cultuurlandschappen. Van oude organisch gegroeide essenlandschappen tot... (Vb. Erf in essenlandschap in Tubbergen)

Rechtsboven: Jonge ontginningen met een planmatige opzet en lange rechte lijnen (Vb. Heideontginningslandschap in Zuid-Twente)

Linksonder: Autonome ontwikkelingen die in alle agrarische cultuur landschappen spelen, zijn de doorgaande schaalvergroting en modernisering van agrarische bedrijven... (Vb. Bouw van een nieuwe grote stal op erf in Lattrop)

Rechtsonder: En, de opkomst van nieuwe functies en grondgebruikers (Vb. Ontwikkeling burgerlandschap met veel paardenweides in Enter)

Kenmerken

In het agrarisch cultuurlandschap gaat het er altijd om dat de mens inspeelt op de natuurlijke omstandigheden en die ten nutte maakt. Het agrarisch cultuurlandschap is bij uitstek een gebruikslandschap. Het aanzien van ruim tweederde van het oppervlak van Overijssel wordt bepaald door het agrarisch gebruik.

Van deze landschappen maken zowel de agrarische productiegronden, de landschappelijke beplantingen, routes, waterlopen, reliëfs etc, als de erven, buurtschappen en dorpen deel uit. Vanuit de nederzettingen werden de omliggende gronden ooit ontgonnen, daardoor is er een sterke ruimtelijke en functionele relatie met het omringende landschap ontstaan.

Bij de ontwikkeling van de cultuurlandschappen hebben nooit ideeën over schoonheid een rol gespeeld. Wel zijn we ze in de loop van de tijd gaan waarderen om hun ruimtelijke kwaliteiten. Vooral herkenbaarheid, contrast en afwisseling worden gewaardeerd. Daarbij speelt ook de cultuurhistorie als 'het verhaal van het landschap' een steeds belangrijkere rol. Er zijn grote verschillen in de leeftijd van de verschillende landschappen. De eerste hoge plekken van de dekzand werden vanaf 400 na Christus op een nu nog herkenbare wijze in cultuur gebracht, steeds werden andere gebieden en mogelijkheden gezocht, tot in de jaren 60 van de afgelopen eeuw zijn natuurlijke gebieden gecultiveerd. Dit verschil in 'tijdsdiepte' geeft mede richting aan de ontwikkeling van de deze gebieden.

Afhankelijk van bijvoorbeeld de stand van de techniek en de beschikbaarheid van meststoffen is door de eeuwen heen een geschakeerd patroon van akkers, weiden, hooiland en bebouwing (hoeven, kernen, dorpen) gegroeid. Structuur, maatvoeringen en landschapselementen worden keer op keer aan de veranderende omstandigheden aangepast.

In Overijssel wordt de kwaliteit van het cultuurlandschap bepaald door de variatie op twee schaalniveaus: provinciaal en regionaal. Op schaal van de provincie door de manier waarop het 'open' landschappelijk patroon van de laagveengebieden en kleicomplexen van Noordwest-Overijssel, de lange lijnen in het Sallandse occupatiepatroon, de intimiteit van het Twentse boerenland en de stoere maat van de grote ontginningen van Noordoost-Overijssel van elkaar verschillen. Omdat elk gebied anders is en op een andere manier in cultuur werd gebracht, zijn in elk gebied het landschap, de nederzettingen en daarmee de ordende en dragende structuren ook steeds anders. Binnen de regionale landschappen is er vaak op korte afstand sprake van verschillen: de es, de flank en het beekdal.

Ontwikkelingen

Vanaf 1900, maar met name vanaf de periode na de tweede wereldoorlog, zijn de verschillen tussen de cultuurlandschappen steeds minder groot geworden. De uitvinding van het kunstmest en het prikkeldraad, de beheersing van de waterhuishouding, en de schaalvergroting en modernisering van de landbouw hebben de vaak eeuwenoude cultuurlandschappen in een relatief korte periode drastisch veranderd. De landbouw die ooit de drager en motor van de vorming cultuurlandschappen was, heeft zich zo ontwikkeld, dat ze niet meer vanzelfsprekend past in haar oude jas. Door gebruik van zwaarder landbouwmateriaal is sprake van verdichting van de ondergrond en door het toepassen van meststoffen is er sprake van een vermestingsprobleem.

Uniforme agrarische bebouwing, schaalvergroting van percelen en verschraling van het landschap door verdwijnen van landschapselementen en padenstructuur, maar ook uniforme uitbreidingen aan agrarische en dorpskernen hebben er toe geleidt dat de verschillen steeds minder herkenbaar zijn geworden. Paden, beplanting en karakteristieke hoogteverschillen verdwijnen. Landschapselementen verliezen hun functie voor de landbouw (perceelscheiding, geriefhout). Erven van stoppende boeren worden 'burger' erven voor wonen en/of werken.

Met het verdwijnen en slijten van het oude landschap zijn er in de tijd ook nieuwe kwaliteiten aan toegevoegd, bijvoorbeeld in de wederopbouwperiode en in landinrichtingsprojecten.

Het landschap heeft als 'consumptie' landschap vanuit het perspectief van stedelingen, recreanten en nieuwe bewoners van het cultuurlandschap nieuwe betekenis gekregen. Veel mensen hechten aan kwaliteit, de rust, de ruimte, de mogelijkheden om te wandelen, te fietsen, etc. De herkenbaarheid van de plek is van toenemend belang geworden. Daarnaast zijn de landschappelijke structuren belangrijke dragers geworden van de biodiversiteit in het agrarisch cultuurlandschap; deze kwaliteit vraagt om samenhang. Opgave is om – meeliftend op deze nieuwe waardering – in te zetten op een kwaliteitsimpuls voor het cultuurlandschap

Ambitie

Voortbouwen aan de kenmerkende structuren van de agrarische cultuurlandschappen

- Palet van agrarische cultuurlandschappen versterken

De inzet is de ontwikkeling van een uitgesproken, herkenbaar en contrastrijk palet van agrarische cultuurlandschappen door het versterken van de landschappelijke diversiteit en de overgangen tussen de verschillende landschappen en het versterken van de eigenheid, herkenbaarheid en kwaliteit van de verschillende landschappen. Maat- en schaalverschillen, patronen van wegen, erven en beplanting en de historische ordening (ensembles) zijn belangrijke dragers van de verscheidenheid.

In de levende cultuurlandschappen wordt zo met de functies en programma's van deze tijd voortgebouwd op de kenmerken, kwaliteiten en ontwikkelingsgeschiedenis van de verschillende landschappen, zodat contrast en herkenbaarheid worden vergroot.

- Nieuwe samenhang tussen dorp, erf en landschap

Essentie is het ontwikkelen van nieuwe vormen van samenhang (landschappelijk, routestructuren, gebruik) tussen de (voormalige) boerenerven, buurtschappen en dorpen en hun omliggende landschappen.

Elk dorp, landschap en gebied heeft zijn eigen kansen en mogelijkheden, de inzet is de eigen karakters te versterken. Daarbij is het de ambitie voort te bouwen op het landschaps- en nederzettingsspatroon van de diverse typen agrarisch cultuurlandschap en de ruimtelijke karakteristiek: esdorp, hoevenzwerm, wegdorp, kanaaldorp, ontginningslint, etc.

- Behoud én ontwikkeling

Voorop staat het behoud van de bestaande kwaliteiten en het zichtbaar houden van de tijdslagen, omdat de identiteit van de cultuurlandschappen sterk verbonden is met het ontstaan en de geschiedenis van de streek. Het is de inzet alle ontwikkelingen (agrarische bebouwing, wonen, werken, voorzieningen) bij te laten dragen aan de in stand houding van bestaande en ontwikkeling van nieuwe kwaliteiten en samenhang. Met de ambitie dat iedereen die ontwikkelt moet investeren in zijn omgeving, wordt de binding met de plek vergroot. Behoud en ontwikkeling van duurzame landbouw voor een gezond bodem- en watermilieu in een vitaal en aantrekkelijk agrarisch cultuurlandschap.

Eenheid

Overzicht essenlandschap

Kenmerken

Het essenlandschap bestaat uit een samenhangend systeem van essen, flanken, lager gelegen maten en fliergronden (zie §2.3), – voormalige – heidevelden (zie §2.4) en kenmerkende bebouwing rond de es (esdorpen en verspreide erven, zie §3.6).

Het landschap is geordend vanuit de erven en de essen, de eeuwenoude akkercomplexen die op de hogere dekzandkoppen en flanken van stuwwallen werden aangelegd. Eeuwenlange bemesting – met heideplaggen en stalmest – heeft geleid tot een karakteristiek reliëf met soms hoge stijlanden. Onder en in de es heeft zich op deze wijze een waardevol archeologisch archief opgebouwd. De dorpen en erven lagen op de flanken van de es, op overgang naar het lager gelegen maten- en flierlanden. Zo lagen ze droog en werden tegelijkertijd de werklijnen zo kort mogelijk gehouden.

De zandpaden volgen steeds de lange 'luie' lijnen van het landschap. Zo ontstond vanuit de dorpen een organische spinragstructuur naar de omliggende

gronden en de dorpen in de omgeving. Het landschapsbeeld is afwisselend en contrasterend, volgend aan de organische patronen van het natuurlijke landschap. Typerend zijn de losse hoeven rond de es en de esdorpen met hun karakteristieke boerderijen en herkenbaar dorpssilhouet met vaak de kerktoeren als markant element

Ondergrond: stuwwallen en dekzandgronden

Ontstaan: vanaf ± 400 na Chr

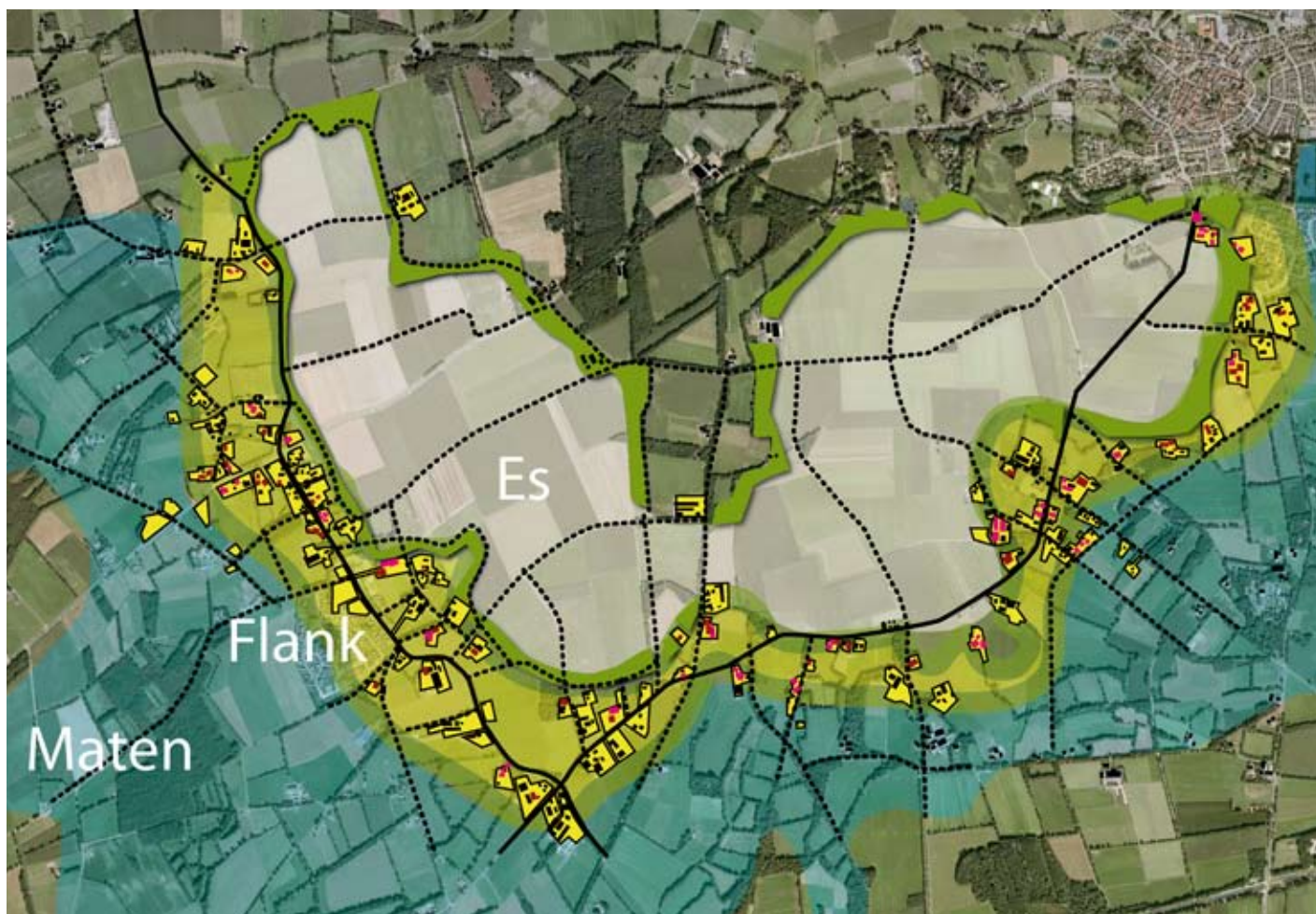
Structuur: organisch, spinragstructuur

Nederzetting: Esdorpen: kern-, flank- en kransesdorpen

Schaal erven: grote erven, met grote volumes en zware beplantingen

Beplantingen: eiken, houtwallen

Beeld: esdorp [Vasse]

Ontwikkelingen

Herkenbaarheid van de essen, flanken, maten en flieren en heidegebieden is sterk afgenomen. Samenhang essen-landschap – bijvoorbeeld de relatie bebouwing/ erf/omliggend land – verdwijnt.

Open karakter van de essen wordt bedreigd door toename bebouwing, en grondgebruik bij voorbeeld boomteelt. Schaalvergroting, mechanisatie en kunstmest in de landbouw hebben geleid tot het in onbruik raken van de kenmerken van de mineralenstromen in dit landbouwsysteem, vermindering van de contrasten en verlies aan oorspronkelijke functionaliteiten.

Burgererven hebben het karakter van het landelijk gebied verandert richting een mix van wonen en werken. Nieuwbouw ontnemt soms het zicht op de es of, vanaf de es op het dorp.

Ambitie

De ambitie is het behouden van de es als ruimtelijke eenheid en het versterken van de contrasten tussen de verschillende landschapsonderdelen: grote open maat van de essen, het mozaïek van de flank van de es, de open beekdalen en vroegere heidevelden. De samenhang hier tussen krijgt opnieuw vorm en inhoud door accentuering van de verschillende onderdelen en overgangen.

De flank van de es biedt eventueel ruimte voor ontwikkelingen, mits de karakteristieke structuur van erven, beplantingen, routes en open ruimtes wordt versterkt.

Voorbeeld: De schets voor de flank van Reutum laat zien dat de flank, de contrasten in het landschap en de herkenbaarheid versterkt kan worden

Sturing

Norm

- De essen krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de karakteristieke openheid, de huidige bodemkwaliteit en het huidige reliëf.
- Op de flanken krijgen de kleinschalige landschapselementen, zoals houtwallen, bosjes, zandpaden, karakteristieke erven en beeldbepalende open ruimte daartussen, een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van dit kleinschalige patroon.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in het essenlandschap, dan krijgen deze in de flanken een plaats, met respect voor en bijdragend aan de aanwezige bebouwingsstructuren (lint, erf) en versterking van het landschappelijk raamwerk.

Inspiratie

- Op grote essen is ruimte voor groot-schalige grondgebonden landbouw. Accentueren en zichtbaar houden van de rand van de es als groene 'mantel'.

Eenheid

Overzicht oude hoevenlandschap

Kenmerken

Landschap met verspreide erven. Het werd ontwikkeld nadat de complexen met de grote essen 'bezet' waren en een volgende generatie boeren nieuwe ontwikkelingsruimte zocht. Die vonden ze bij kleine dekzandkopjes die individueel werden ontgonnen. Dit leidde tot een landschap dat de zelfde opbouw kent als het essenlandschap, alleen in een meer kleinschalige, meer individuele en jongere variant. Deze kleinere maat en schaal is tevens de reflectie van de natuurlijke ondergrond.

Essenlandschap in het klein met samenhangend systeem van es/kamp, erf op de flank, natte laagtes en – voormalige – heidevelden. Ordening vanuit de erven, die de 'organische' vormen van landschap volgt. Spinragstructuur vanuit de erven naar de omliggende gronden en tussen de erven.

Contrastrijke landschappen met veel variatie op de korte afstand: open es, kleinschalige flank met erf (zie § 3.6), kleinschalige natte laagtes met veel houtwallen (zie § 2.3), open heidevelden en -ontginningen (zie § 2.4). Daartussen: kleinere (boven)lopen van beken (zie § 2.3).

Ondergrond: kleinschalige dekzandgronden

Ontstaan: vanaf ± 1200

Structuur: organisch, routes van erf tot erf

Nederzetting: Verspreide individuele erven, geen dorpen

Schaal erven: middelgrote erven, met verschillende volumes en zware beplantingen

Beplantingen: eiken, houtwallen

Beeld: oude hoevenlandschap

Ontwikkelingen

- Samenhang erven/ essen/ flanken/ heide(ontginningen) / laagtes verdwijnt.
- Open karakter van de essen wordt bedreigd door toename bebouwing, en grondgebruik bij voorbeeld boomteelt.
- Vanwege de kleinschaligheid van het hoevenlandschap is dit landschapstype gevoeliger voor verandering dan bij voorbeeld het essenlandschap.
- Schaalvergroting in de landbouw en toename van burgererven veranderen het karakter van dit kleinschalige werklandschap.

Ambitie

De ambitie is het kleinschalige, afwisselende oude hoevenlandschap vanuit de verspreid liggende erven een ontwikkelingsimpuls te geven. Deze erven bieden veel ruimte voor landbouw, wonen, werken, recreatie, mits er wordt voortgebouwd aan kenmerkende structuren van het landschap: de open esjes, de routes over de erven, de erf- en landschapsbeplantingen. Binnen deze structuren zijn er vol op mogelijkheden om een functioneel grootschalige landbouw in een kleinschalig landschap te ontwikkelen.

Voorbeeld: Knooperven, nieuwe verbinding tussen landschap, wonen, landbouw, cultuurhistorie en recreatie [bron: InnovatieNetwerk, Provincie Overijssel, gemeente Tubbergen, Van Paridon x de Groot landschapsarchitecten, concept pilots feb 07]

Schema: functioneel grootschalige landbouw in een ruimtelijk kleinschalig landschap

Sturing

Norm

- De essen en esjes krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de karakteristieke openheid, de bodemkwaliteit en het reliëf.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in het oude hoevenlandschap, dan dragen deze bij aan behoud en accentuering van de dragende structuren (groenstructuur en routes) van het oude hoevenlandschap, en aan de samenhang en de karakteristieke verschillen tussen de landschapselementen: de erven met erfbeplanting; open es(je); beekdal; voormalige heidevelden, de mate van openheid en kleinschaligheid.
- Ontwikkelingen vergroten de toegankelijkheid van erven en erfroutes.

Eenheid

Overzicht maten- en flierenlandschap

Kenmerken

Laaggelegen kleinschalig landschap dat zich langs de beken, in de natuurlijke laagten heeft ontwikkeld. Langs de ontwateringssloten haaks op de beek werd vaak hakhout aangeplant.

Dit diende tevens als perceelsafschieding – daar, waar de ontwateringssloot niet altijd watervoerend – was in geval van beweiding. Rond de beek ontstond een lineair landschap, met daaromheen in de natte laagtes een matenlandschap. Kleinschalig landschap langs beken en in laagten met veel variatie in ruimtelijke opbouw: de open ruimte van de watergang, de coulissen van hakhoutstruweel, de open kamers van de hooien weilanden, met hier en daar een broekbos op de nattere plekken. Vloevelden maakten onderdeel uit van het bemestingsstelsel.

Het Maten en Flierenlandschap is veelal de contramal van het essenlandschap en het oude hoevenlandschap en was daar functioneel aan verbonden

Ondergrond: dekzandlaagtes

Ontstaan: vanaf ± 400

Structuur: onregelmatige blokverdeling, soms in strokenverdeling

Nederzetting: vrijwel geen, het landschap is verbonden met het essen of oude hoevenlandschap

Schaal erven: nvt

Beplantingen: bomensingels op de perceelscheidingen

Beeld: matenlandschap bij Reutum

Schema onder: maten- en flierenlandschap met kamertjes van houtwallen langs de beek

Ontwikkelingen

- De structurerende werking van de beekdalen en oeverlanden als landschap met coulissen staat onder druk door schaalvergroting in de landbouw, maar ook door natuurontwikkeling
- Natte karakter verdwijnt door drooglegging in verband met landbouwkundig gebruik
- Bijzondere natuurlijke kwaliteiten die de landbouw vroeger met zich mee bracht (bloemrijke graslanden) komen daardoor onder druk te staan
- Door de waterpeilverlaging wordt dit type landschap ook geschikt voor allerlei niet karakteristieke vormen van grondgebruik

Ambitie

De ambitie is dit landschapstype weer herkenbaar te maken, en de samenhang met de esdorpen en erven weer betekenis te geven. De nog gave delen verdienen een intensief op cultuurhistorische waarden gerichte inrichting en beheer. Voor de andere delen is het aanzetten van de randen, het beleefbaar maken van het waterrijke karakter, de continuïteit van het landschap het uitgangspunt. Nieuwe dragers als biomassateelt, (es)dorpsontwikkeling in de nabijheid, water(voorraad)berging, particulier natuurbeheer zijn voor dit landschap aan de orde.

Voorbeeld: Rehabilitatie van een uitgekend, eeuwenoud bevoeiingssysteem van het matenlandschap op landgoed Het Lankheet, door het langzaam stromende water worden de velden van voedingsstoffen voorzien en wordt tegelijkertijd het water langer vastgehouden

Sturing

Norm

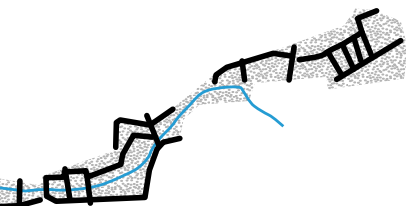
- In het Maten en Flierenlandschap is het waterpeil niet lager dan voor graslandgebruik noodzakelijk is.
- de Maten, Flieren en beken krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van het onbebouwde karakter, de continuïteit van de beekloop, voldoende ruimte voor water en het lineaire landschap met open 'kamers' en coulissen.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in of nabij het Maten en Flierenlandschap, dan dragen deze bij aan versterking van het historische lineaire landschap met open 'kamers' en coulissen, aan accentuering van de overgang naar hogere gronden, de toegankelijkheid, de beleefbaarheid en het vasthouden van water.
- Inrichting van nog gave delen richt zich op het behouden van de cultuurhistorische waarden..

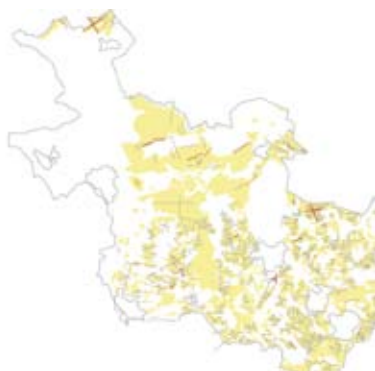
Inspiratie

- Openheid behouden door gebruik als hooi- en weiland, in combinatie met natuur-, landschaps- en cultuurhistorisch beheer.

Eenheid

Overzicht jonge heide- en broekontginnings-landschap

Beeld: jong heide ontginningslandschap

Kenmerken

De grote oppervlakte aan – voormalige – natte en droge heidegronden was oorspronkelijk functioneel verbonden met het essen- en oude hoevenlandschap; hier werd geweid en werden de plaggen gestoken voor in de stal; in de stal bemeste plaggen dienden als structuurverbeteraar en bemesting voor de akkergronden op de essen. Na de uitvinding van kunstmest ging deze functie verloren en werden deze gronden grotendeels in cultuur gebracht. Aanvankelijk kleinschalig en min of meer individueel door keuterboertjes, later werd de ontginning planmatig en grootschalig aangepakt (tot in de jaren 60 van de 20e eeuw). De grote natte broekgebieden ondergingen een vergelijkbare ontwikkeling, waardoor de natte en de droge jonge ontginningen nu gelijkenis vertonen. Daarnaast zijn vanaf 1750 vanuit de landgoederen en buitens ook veel van de voormalige heidegronden voor de jacht en houtproductie bebost. Dit heeft geresulteerd in grote en kleinere landbouwontginningslandschappen en in landschappen van grote boscomplexen en (nooit ontgonnen) heidevelden, zoals op de Sallandse Heuvelrug.

Ten opzichte van omliggend essen- en hoevenlandschap zijn de landbouwontginningen relatief grote open ruimtes, deels omzoomd door boscomplex. Erven liggen als blokken aan de weg geschakeld. Wegen zijn lanen met lange rechtstanden. Vaak zijn het 'inbreidings'-landschappen met en rommelige driehoekstructuren als resultaat. Ook sommige recente heringerichte agrarische landschappen worden tot deze categorie gerekend, omdat van het oorspronkelijke landschap niets meer terug te vinden is.

Ondergrond: dekzandvlaktes

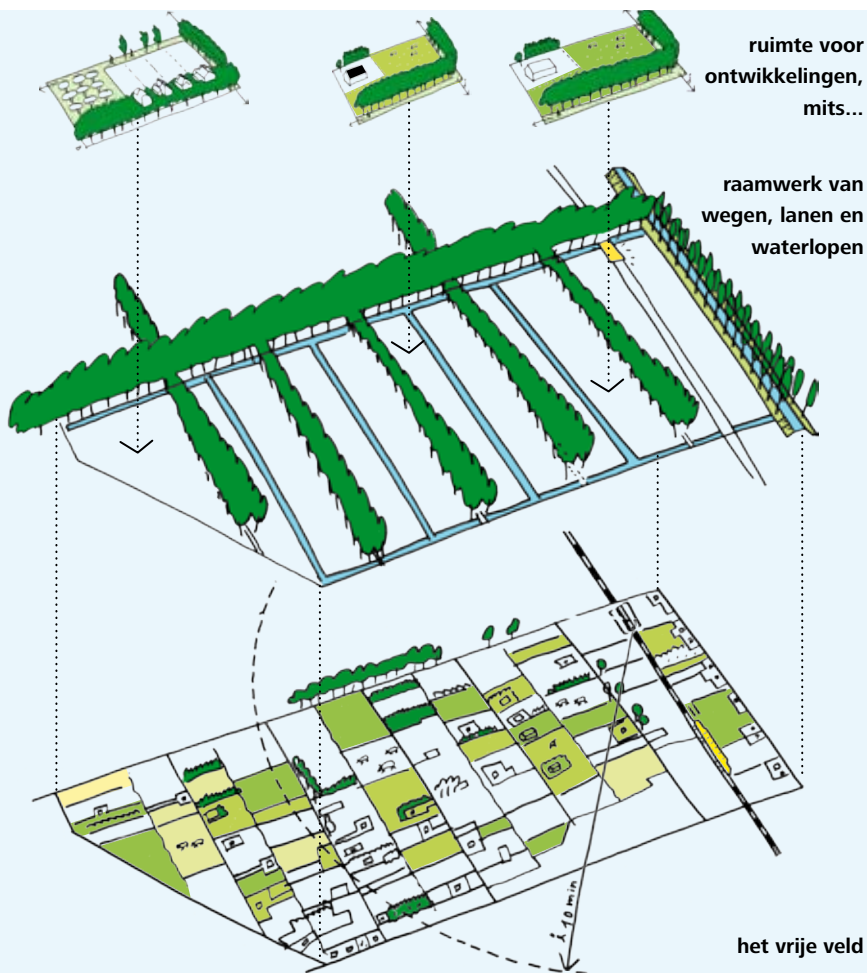
Ontstaan: vanaf ± 1820

Structuur: planmatig, rechtlijnig

Nederzetting: koloniedorpen van de maatschappij van weldadigheid, daarna alleen verspreide erven langs de ontginningswegen, enkel nieuw wegdorp

Schaal erven: van oorsprong vaak kleine erven met carré van erfbeplanting

Beplantingen: lanen, bosjes vaak met heiderelicten

Ontwikkelingen

- Schaalvergroting bebouwing op agrarische erven.
- Transformatie landbouwerven tot burgererven en de introductie van het 'hobby'-vrijtijds/woon landschap met bijbehorende vormen van grondgebruik en dierhouderij (paardenbakken). Van werklandschap langzaam verandert in vrijetijds- en consumptielandschap.
- Door de broze samenhang en de geringe eigenstandige kwaliteit van dit landschapstype valt het uiteen in afzonderlijke onderdelen en/of verschuift het accent in de beleving van de open ruimte naar de bedrijfskavel.

Ambitie

De ambitie is de ruimtelijke kwaliteit van deze gebieden een stevige impuls te geven en soms een transformatie wanneer daar aanleiding toe is. De dragende structuren worden gevormd door landschappelijk raamwerken van lanen, bosstroken en waterlopen, die de rechtlijnige ontginningsstructuren versterken. Binnen deze raamwerken is ruimte voor verdere ontwikkeling van bestaande erven en soms de vestiging van nieuwe erven, mits deze een stevige landschappelijke jas krijgen..

Voorbeeld: 'Blokwegen' is een van de zeer kleinschalige jonge heideontginningslandschappen. Op dit moment is 95% van de erven in handen van burgers, die hier in alle vrijheid hobbyboeren, tuinieren, werken of anderszins de grond gebruiken. Door het wegvallen van de hoofdfunctie landbouw en de ligging op loopafstand van zowel het dorp als het station, ontstaan hier kansen om in dit gebied meer ontwikkelingsruimte te bieden, mits er geïnvesteerd wordt in de landschappelijke kwaliteiten van het gebied. [VPxDG]

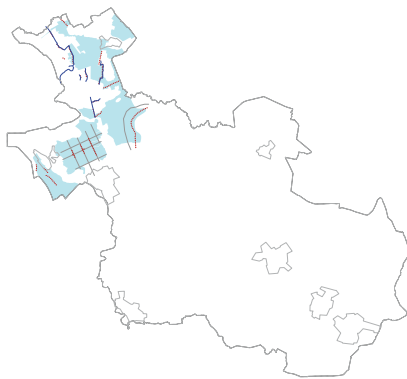
Sturing

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in de agrarische ontginningslandschappen, dan dragen deze bij aan behoud en versterking van de dragende lineaire structuren van lanen, bosstroken en waterlopen en ontginningslinten met erven en de kenmerkende ruimtematen.

Eenheid

Overzicht laagveenontginningslandschappen

Kenmerken

Open, laag en nat landschap ontstaan door occupatie vanuit de bewoonde hogere randen. Deels door vervening, deels door alleen ontwatering. Kenmerkende zonering van intensief gebruik langs de bewoonde randen en extensief gebruik naar het achterland. Boerderijen langs vaarten en wegen. Polder Mastenbroek en polder van Staphorst en Rouveen zijn de nationaal bekende iconen van het Overijsselse laagveenontginningslandschap. Diverse verschijningsvormen. Enerzijds het kleinschalige slagenlandschap van Staphorst en Rouveen, met zijn langgerekte uitwaaiende kavels en houtwallen (els, berk, eik). Anderzijds is de rationeel verkavelde en ingerichte polder Mastenbroek met zijn lineaire poldergrid en boerderijlinten ook onderdeel van dit landschap. Daarnaast zijn er open veenweidegebieden, natuurlijke gebieden en open water. Ook de bijbehorende bebouwingsstructuur en typologie verschilt sterk van elkaar: in het slagenlandschap linten van bebouwing, vanwaar uit de verkaveling zich opstrekt en in polder Mastenbroek de boerderijen op terpen langs het lineaire grid.

Op delen van de laagveenrestanten (zie § 1.5) is door menselijk handelen een 'kraggenlandschap' ontstaan herkenbaar aan de afwisseling van sloten, open water en land.

Ondergrond: laagveen

Ontstaan: vanaf 1000; Polder Mastenbroek halverwege de 14e eeuw

Structuur: opstreckende verkaveling en rechtlijnige ontginningsstructuur

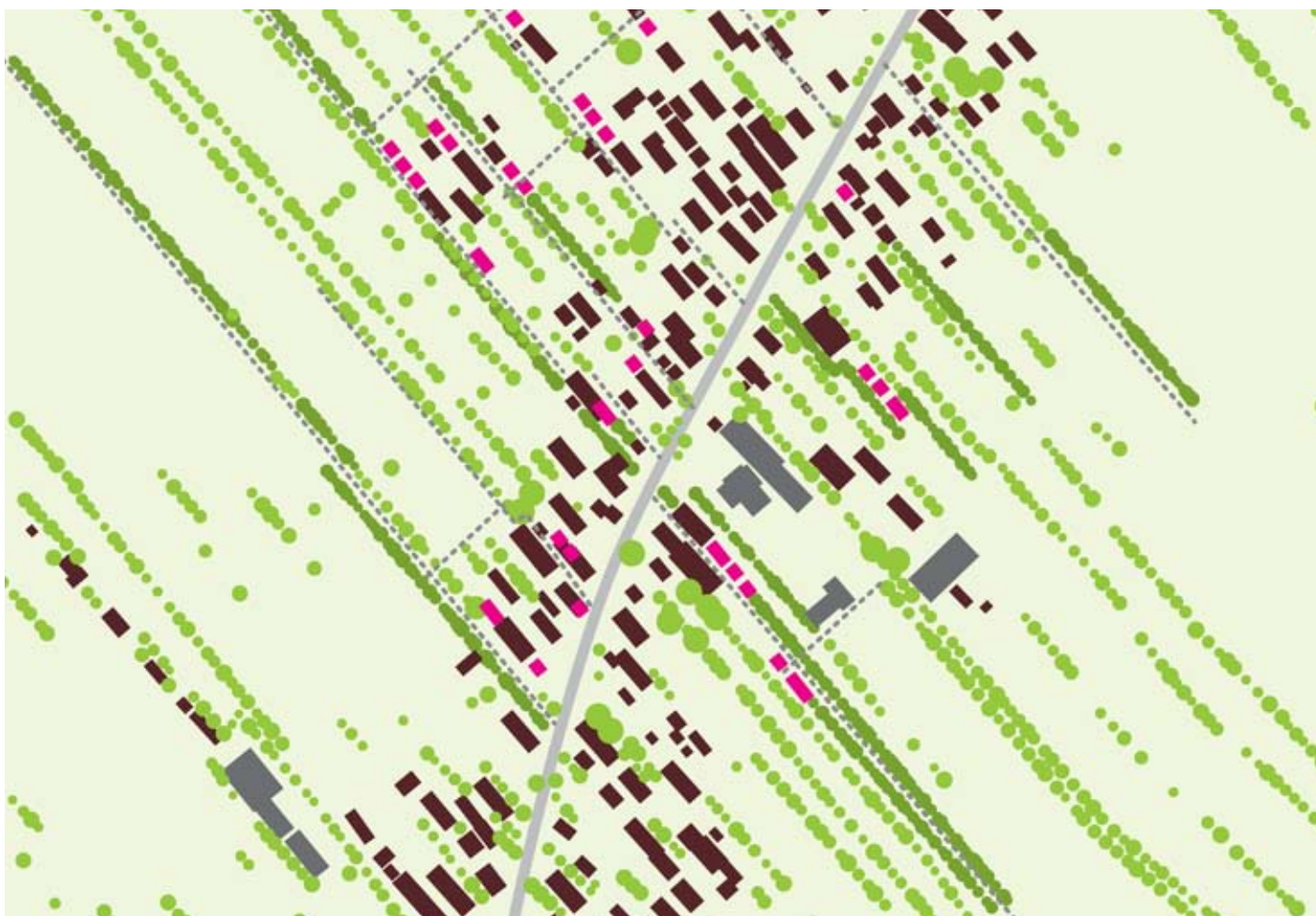
Nederzetting: wegdorpen

Schaal erven: relatief kleine erven

Beplantingen: els, berk, eik, divers struweel

Beelden: lint van Staphorst met kavelbeplantingen

Ontwikkelingen

- Waterpeil wordt vanwege droogleggingseisen landbouw steeds lager gehouden; bodem daalt en veen verdampst.
- De karakteristieke opbouw in lange slagen wordt door samenvoeging van naast elkaar gelegen percelen bedreigd.
- Kwetsbare landschappelijke beeld kan spanning opleveren met schaalvergroting bebouwing op erven.

Ambitie

De ambitie is de cultuurhistorische kwaliteiten van het laagveenlandschap zoveel als mogelijk in stand te houden en beleefbaar te maken. De grote open ruimtes, het patroon van sloten met beplantingen, de vochtige bloemrijke weides met weidevogels geven dit landschap grote beleefingswaarde.

De grondgebonden landbouw is de drager van deze kwaliteiten, echter een nieuw perspectief op een gebiedsgerichte bedrijfsvoering - eventueel in combinatie met andere functies - is voor de toekomst van deze gebieden zeer wenselijk. Het karakteristieke bebouwingspatroon (voorkant aan de openbare weg; achterkant aan het landschap en in polder Mastenbroek op terpen) vormt vertrekpunt bij herstructurering, verdichting en uitbreiding van de agrarische bebouwing en de woon-/ werkmilieus

Voorbeeld: Versterking van Rouveense kenmerken, door zorgvuldige ruimtelijke inpassing van nieuwe functies, aanleg van nieuwe - rustige - achterpaden, en aanplant en beheer van nieuwe kavelbeplanting

Sturing

Norm

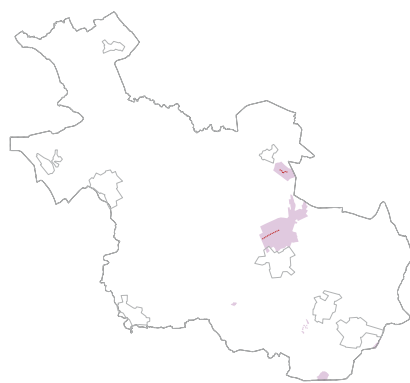
- De laagveenontginningen krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de ter plaatse karakteristieke maat en schaal van de ruimte, met onderscheid tussen gebieden met grote open ruimtes en gebieden met een langgerekte kavelstructuur met beplanting.
- In de laagveenontginningen is het waterpeil niet lager dan voor graslandgebruik noodzakelijk is.
- De Polder Mastenbroek krijgt een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van het groot-schalige open karakter met zijn wegen- en lintengrid en aanliggende huisterpen en het patroon van dijken.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in de laagveenontginningen, dan dragen deze bij aan behoud en versterking van het lint als karakteristieke bebouwingsstructuur.
- Het slotenpatroon en, waar aanwezig, de houtsingels als accentuering van de ruimtelijke structuur respecteren en versterken bij de verdere ontwikkeling van de agrarische functie.

Eenheid

Overzicht hoogveenontginnings-
landschappen

Kenmerken

Vanuit linten werd het omliggende hoogveengebied middels opstreckende verkavelingen, vrij kleinschalig, groten-deels ontgonnen. Dit was het gevolg van de wens tot vergroting van het landbouwareaal (boekweit brand cultuur). Diepe afwateringskanalen werden niet gegraven zodat veel veen onder het grondwater bleef zitten. Een groot deel van dit landschapstype is dan ook later alsnog afgegraven, verder ontwaterd en weer als landbouwgrond in cultuur gebracht. En daarmee onderdeel geworden van het veenkoloniaal landschap. Andere delen zijn door landinrichtingswerken minder herkenbaar geworden. De hoogveenontginningslandschappen zijn te herkennen aan de opstreckende verkavelingen, een min of meer grillig patroon van wegen en paden en de vele elzensingels. Reliëfrijk, vanwege het niet vergraven van delen, waar de veenpakketten dun waren. Het landschapstype is afwisselend meer of minder open.

Ondergrond: hoogveengebieden

Ontstaan: vanaf ± 1600

Structuur: wat grillige opstreckende verkavelingen

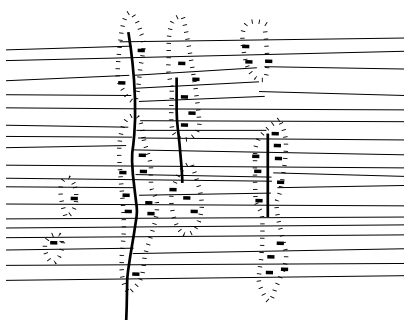
Nederzetting: losse lintbebouwing

Schaal erven: relatief kleine erven

Beplantingen: bomensingels op de perceelscheidingen

Foto's: hoogveenontginningslandschap

Schema: structuur hoogveenontginnings-
landschap

Ontwikkelingen

Het bijzondere karakter van dit landschapstype staat onder druk door allerlei ontwikkelingen; toename bebouwing, verdichting van de linten en woonwijken, verdwijnen karakteristieke bomen-singels en houtwallen, aanpassingen vanuit landbouwkundige optimalisatie, verbreding infrastructuur. Daarbij zijn deze landschappen moeilijk herkenbaar omdat schaalvergroting van de landbouw het oorspronkelijk karakter van het landschap heeft vervlakt.

Ambitie

De ambitie voor de resterende oude hoogveenontginningslandschappen is deze als ruimtelijk zelfstandige eenheden, herkenbaar en beleefbaar te maken. Als er ruimtelijke ontwikkelingen plaats vinden dan bieden de kleinschalige linten met kavelbeplantingen kans voor een afwisselend woon- en werkmilieu, waar op kleinschalige en behoudzame wijze aan voortgebouwd kan worden. Met dubbele lintstructuren voor bijvoorbeeld langzaam verkeer kunnen deze linten nog aan woon- en recreatieve kwaliteiten winnen.

Sturing

Norm

- De hoogveenontginningsen krijgen een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van kenmerkende afwisseling in de mate van openheid, elzensingels, reliëf en verkavelingspatroon met een relatief grillig patroon van wegen en paden.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in de hoogveenontginningsen, dan dragen deze bij aan behoud en versterking van het kleinschalige karakter en de kenmerkende weg- en kavelgrensbeplanting en de diverse bebouwingslinten.

Inspiratie

- Toevoegen van bebouwing aan bestaande linten en op bestaande erven.
- Handhaven van de nog aanwezige variatie en verschillen in grondgebruik.

Eenheid

Overzicht veenkoloniale landschappen

Kenmerken

Grootschalig open landschappen met een lineaire bebouwings-, verkavelings- en ontwateringsstructuur.

Ontstaan door grootschalige ontginning van de hoogveengebieden ten behoeve van de turfwinning. Een ontwateringsstelsel van kanalen en wijken is typerend voor dit landschap. Vanuit nieuwe linten en kanaaldorpen werd het hoogveen ontgonnen. Het vergraven landschap werd vervolgens als akkerbouwgebied in gebruik genomen.

Inmiddels heeft de melkveehouderij ook in grote delen zijn intrede gedaan.

Kanaaldorp als karakteristiek dorptype met het kanaal als centrale open(bare) ruimte en drager van de bebouwing.

Het Overijssels veenkoloniaal landschap is deel van een groter geheel dat zich uitstrekt over Groningen en Drenthe. Het is mede gevormd door de vestiging van ontginners en boeren uit andere regio's. In de boerderijbouw is dit herkenbaar: typisch Groningse boerderijen staan naast Overijsselse.

Ondergrond: afgegraven hoogveen-gebieden

Ontstaan: vanaf ± 1800 na Chr

Structuur: rechtlijnige kanalenstructuur

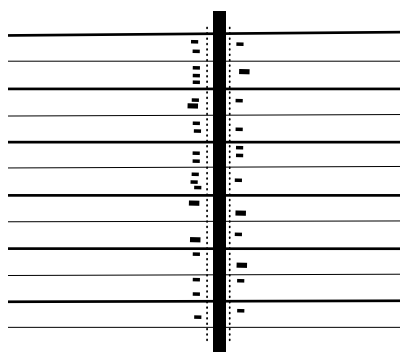
Nederzetting: kanaaldorpen

Schaal erven: afwisseling van grote met kleine erven

Beplantingen: bomensingels langs de linten en perceelscheidingen.

Foto's: veenkoloniaal landschap

Schema: structuur veenkoloniaal landschap

Ontwikkelingen

- Dragende structuur van kanalen waterlopen wordt veronachtzaamd; kanalen soms gedempt.
- Kwaliteit en identiteit vermindert door dorpsuitbreidingen, infrastructuur aanpassingen, architectuur die zich niet voegt naar het landschap.
- Toenemend verkeer op krap bemeten lokale wegen en met name in linten, waar de weg ingeklemd ligt tussen kanaal en bebouwing, bedreigt het leefkwaliteit.
- De kenmerkende architectonische kwaliteit van de bebouwing is kwetsbaar.

Ambitie

De ambitie is de aantrekkelijkheid, de leefbaarheid en kwaliteit van de veenkoloniale landschappen te versterken. De opgave is aan de grote maat, de vergezichten en de schoonheid van de moderne landbouw, nieuwe, op leefbaarheid en economische veerkracht gerichte, ontwikkelingen te koppelen. Daarmee kan tevens het contrast tussen de grote open ruimtes en verdichte zones (linten en kanaaldorpen) worden versterkt. Ruimtelijke aanknopingspunten hiervoor zijn ondermeer de relictten van het hoogveen, de formele kanalen en wijkenstructuur met mooie bruggen, royale laanbeplantingen en daaraan de soms landgoedachtige buitens, villa's en herenboerderijen. Aandacht voor bijzondere architectuur en vormgeving van nieuwe bruggen en kunstwerken gegeven vorm aan de identiteit van het gebied.

Sturing

Norm

- Het veenkoloniaal landschap krijgt een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van de grote open ruimtes, de vergezichten en het contrast tussen deze ruimtes en bestaande verdichte zones (bebouwing en beplanting). Het bestaande stelsel van kanalen en waterlopen, wegen en bebouwingslinten blijft of wordt daarbij weer gezichtsbepalend en is de plaats waar eventuele ontwikkelingen plaats vinden.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in het veenkoloniaal landschap, dan dragen deze bij aan behoud en versterking van bijzondere architectuur (watererfgoed (sluizen, bruggen e.d.), de bijzondere villa's, buitens, herenboerderijen), de linten door het landschap en de open ruimtes.

Inspiratie

- Ruimte voor grootschalige akkerbouw en (melk)veehouderij met respect voor de verkavelingsstructuur.
- Beplantingsstructuur in linten en op erven verstevigen.

Eenheid

Overzicht rivierlandschap, oeverwallen en komgronden

Kenmerken

Rivierenlandschap met wegdorpen op de oeverwallen, (handels)steden aan de rivier. Dynamisch landschap; samenhang tussen rivier, uiterwaarden, dijken, oeverwallen, komgronden en natuurlijk reliëf/rivierduinen.

Veel functies: water, verdediging, vervoer, handel, schoonheid, natuur.

Verdedigingswerken - vestingen, IJssel-linie.

Wegdorpen op oeverwallen, verspreide bebouwing op rivierduinen.

Verkavelingen gebaseerd op richting rivier en hoogteligging.

Open reliëfrijk winterbed met wei- en hooiland, geulen en opgaand oobos.

Dijk als scherpe grens en markant ruimtelijk element met aan de dijk en op de oeverwal concentraties van bebouwing en beplanting. Binnendijs: oeverwallen als kleinschalig (mix) mozaïeklandschap (bebouwing, boomgaarden, akkerbouw, wegen paden); daarnaast open en verkavelde komgronden met weiland, waarin de patronen van de rivier soms nog te af te lezen zijn. Boerderijen zoals karakteristieke IJsselhoeves soms op rivierduintjes.

Ondergrond: vaaggronden

Ontstaan: vanaf ± 400 na Chr

Structuur: uiterwaardenverkaveling, onregelmatige blokverkavelingen op de oeverwallen, regelmatige blokverkavelingen in de kommen.

Nederzetting: dijkdorpen, esdorpen en wegdorpen op de oeverwallen

Schaal erven: grote en kleine erven

Beplantingen: hoog opgaand op de oeverwallen langs wegen en op erven.

Foto: IJssel

Voorbeeld rechts: De Vecht centraal bij de ruimtelijke ontwikkeling van het Vechtdalgebied, Levende Vecht project, AtelierOverijssel 2007

Ontwikkelingen

Winterbed

- Hogere rivierafvoer en klimaatverandering vereisen aanpassingen
- Risico: techniek (capaciteitsvergroting, tijdelijke berging) is 'leading'.
- Continuïteit van het rivierlandschap wordt bedreigd door een opdeling in kleinere eenheden
- Hier en daar verdwijnt de rivier uit het zicht door (ooi)bosontwikkeling.
- De gelaagdheid van het cultuurhistorisch landschap verdwijnt soms door het aanleggen van nieuwe natuur.

Oeverwallen

- Het kleinschalig mozaïek van de oeverwallen (boomgaarden, erven, akkers, singels) staat onder druk van toenemende bebouwing en perceelsvergroting ten behoeve van landbouwkundig gebruik.

Komgronden

- Krijgen vanwege hun relatieve ruimte steeds meer functies toegeschoven waarvoor elders geen plek meer is (hoogspanningsleidingen, verkeerswegen etc.).

Ambitie

De ambitie is de contrasten tussen het dynamische natuurlijke winterbed, de kleinschalige oeverwallen met dorpen, boomgaarden en beplantingen en lage grote open komgronden met verspreide erven op duintjes te vergroten en meer beleefbaar te maken.

Rivierverruimende maatregelen inzetten om de identiteit van de rivier als ruimtelijke eenheid te versterken en het onderscheid tussen drukke en rustige zones te accentueren.

Eventuele nieuwe bebouwing bouwt voort op de bestaande structuur van gehuchten, landgoederen, linten en erven.

In het winterbed is aangepast agrarisch gebruik mogelijk, gericht op openheid en rekening houdend met veranderende (hydrologische) omstandigheden. Hou de rivier beleefbaar en ervaarbaar en vergroot de recreatieve mogelijkheden. Op de oeverwallen wordt gestreefd naar mix van functies (wonen, werken, landbouw).

In de kommen is ruimte voor groot-schalige landbouw.

Sturing

Norm

- Het winterbed krijgt een beschermende bestemmingsregeling, gericht op doorstroming van de rivier en instandhouding en versterking van natuur- en agrarische cultuurwaarden. In het winterbed zijn geen, dan wel plaatselijk zeer beperkte, aangepaste bebouwingsmogelijkheden. Handhaven dijk als scherpe grens tussen het domein van de rivier en de omliggende gebieden als monumentaal ruimtelijk element.

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in het winterbed, dan dragen deze bij aan een dynamisch landschap van hoofdgeul en nevengeulen en aan recreatieve toegankelijkheid.
- Als ontwikkelingen plaats vinden op de oeverwallen, dan dragen deze bij aan behoud en versterking van het gevarieerde patroon van lanen, wallen, agrarische percelen, afgewisseld met boomgaarden en bebouwing.
- Als ontwikkelingen plaats vinden in de kommen, dan dragen deze bij aan behoud en versterking van het open karakter.

Eenheid

Overzicht zeekleilandschap

Kenmerken

Open landschap langs de voormalige Zuiderzeekust met verspreide terperven (Kampereiland) en boerderijen op natuurlijke hoogtes. Het terpenlandschap beslaat hier een relatief klein gebied, maar maakt deel uit van een serie van terpenlandschappen rond de voormalige Zuiderzee: Marken, polder Arkenheem, Schokland en Kampereiland. Kampereiland is al eeuwenlang in cultuur. Het stond bekend om de productie van superhooi, dat met scheepsladingen vol richting Amsterdam en andere Hollandse steden voor de stadspaarden ging; retour kwam de straatmest. Nu nog steeds is de polder hoofdzakelijk als grasland in gebruik. Dijken en wielen reflecteren het verleden en begrenzen de ruimte. Erven liggen als eilanden in een open zee van ruimte.

Ook de strook tussen de Weerribben en de voormalige zeedijk bij Kuinre hoort tot het zeekleilandschap.

Ondergrond: zeeklei

Ontstaan: vanaf ±1200 na Chr

Structuur: volgend aan het voormalige dynamische delta landschap

Nederzetting: verspreide erven op terpen en aan dijken

Schaal erven: grote kloeke erven

Beplantingen: op de terpen, lokaal langs wegen.

Beelden: Zicht over het open zeekleilandschap

Ontwikkelingen

- Landbouw ontwikkelt door. Daardoor neemt de schaal van de bebouwing op de erven toe en groeien deze van de terpen af.
- Kavelstructuur verandert door perceelsvergroting.
- Kenmerkende agrarische bebouwing en erven, alsmede watererfgoed (sluizen, gemalen) verdwijnen door schaalvergroting en functieverlies.

Voorbeeld: Project Kampen Weir, bron: MVRDV 2005

Ambitie

De ambitie is hier de kwaliteit van de grote open ruimtes met de verspreide erven en het subtiele reliëf in stand te houden. Dit betekent aandacht voor de ruimtes zelf, maar ook voor de kwaliteit van de horizon, omdat het vergezicht hier beeldpalend is. Deze gebieden zouden nog aan kwaliteit kunnen winnen, als het 'dynamische deltakarakter' weer meer voelbaar wordt gemaakt, bijvoorbeeld door het krekenspatroon zichtbaarder en beleefbaarder te maken en het contrast tussen binnen en buitendijks gebied te vergroten. Kenmerkende cultuurhistorische gebouwen en bouwwerken behouden door ze aan te passen aan nieuwe functies. Eventuele nieuwe bebouwing realiseren op terpen of via andere innovatieve oplossingen anticiperen op hogere waterstanden van het IJsselmeer.

Sturing

Norm

- Het zeekleilandschap krijgt een beschermende bestemmingsregeling, gericht op instandhouding van het karakteristieke dijkenpatroon, de groot-schaligheid en openheid, de erven (al/ niet op terpen gelegen, als eilanden in een grote groene ruimte) en de terpen zelf met hun bijbehorende karakteristieke erven

Richting

- Als ontwikkelingen plaats vinden in het zeekleilandschap, dan dragen deze bij aan behoud en versterking van bestaande erven, lintdorpen en voormalige Zuiderzeestadjes.
- Als ontwikkelingen plaats vinden op het Kampereiland, dan dragen deze bij aan behoud van de mozaïekstructuur van de kavels.
- Als ontwikkelingen plaats vinden in het Land van Kuinre, dan dragen deze bij aan behoud van de bestaande structuur van lange opstreckende kavels.

